

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Olof Östergren
18/7 40.

O. M. REUTER

Nya Dikter

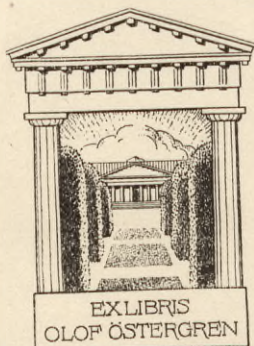
V. PETERSSON & C:os TRYCKERI-
AKTIEBOLAGS FÖRLAG

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

13414

NAB
2.-

O. M. REUTER

NYA DIKTĒR

V. PETTERSSON & C:os TRYCKERI-
AKTIEBOLAGS FÖRLAG

Per 5

NYA DIKTER

HELSINGFORS
VICTOR PETTERSSON & CoS TRYCKERI-AKTIEBOLAG
1898

I

FOSTERLANDET

POSTERLANDT

Vid kröningsfesten d. 17 oktober
1888.

Från K. Alexanders-Universitetet i Helsingfors.

Långt borta i en vrå af jorden
bland isar i den höga norden
står föga känt vårt fosterland:
ej upprödt världshafs vreda bölja
går här att med sitt skum beskölja
dess fjärran undangömda strand
och här i inga dolda schakter
vulkaniskt glöda hemska makter,
förbidande sin timme slå.
Men fastän tyst, vårt Finland strider,
så som det stridt i seklers tider,
sin kamp, sin frihetskamp också!

Mot frost och mörker kampen gäller
och aldrig modet Finland faller,
fastän besegradt mången gång!
Det rest sig åter, dubbelt härdigt,
till bättre kamp ånyo färdigt

att bryta isig bojas tvång!
 Se, plog och spade åter gripas,
 hvar gång blott skarpare de slipas,
 i guld stå kärren än en dag:
 så andens fält sin skörd ock burit
 ut djupa fåror, dem han skurit,
 vår goda plog, vår gamla lag.

* * *

O Furste, Du som med en helig ed
 vårt vapen svor Din tro, i slutna led
 för lag och rätt vi gå med Dig att kämpa!
 Du, som har makt, bryt Du hvar boja ned,
 som vill oss fånga, hvarje mörkrets ked,
 och hvart försåt mot Finlands trygghet dämpa!
 Tag Du vårt vapen i Din starka hand,
 håll därmed fjärran från vårt fosterland
 hvar ondskans makt, som här vill seger vinna,
 att ljus och frihet dagas på vår strand,
 som aldrig förr — och i vårt hjärtas brand
 skall Ditt med Finlands namn Du enadt finna!

Lätt Finlands krona skall Din hjässa bli,
 då folkets kärlek är den sten däri,
 som högst bland alla dess juveler blänker,
 och lätt att föra skall dess spira bli,
 när henne följer glad en ätt, som fri
 och säll Dig fullt ett tacksamt hjärta skänker!
 Som förr, vi under henne skola gå,

att tyst, men fast, vårt mål, det högsta, nå:
att starkt befäst få skåda Finlands lycka —
så stå oss bi, o Furste, att vi må
vårt land, när seger vunnits, engång få
med Din som med Din faders bildstod smycka!

* * *

Du, som stälts invid vår Furstes sida,
att med honom njuta fröjd och lida,
Dagmar, vår furstinna! tag från
Finlands strand en hälsning mot!

När det mulnar och när kvafva skyar
skocka sig därborta, stormens byar
börja rasa och när åskan
mullrar tätt vid tronens fot,

Mins då folket vid de tusen sjöar,
på de väna skär och fagra öar,
hvilka vågor skölja, komma
från Ditt dyra hemlands kust!

Här är stilla; ljumma sommarvinden
hafvets sköna svalka för mot kinden,
hviskar gamla minnen, fyller
hjärtat med en onämnd lust!

Låt i sorgens stund Din tanke ila
hit bland Finlands folk, att ostörd hvila,
här är lugn och lycka, här är
kärlek nog och bärgfast tro.

Ack, det språk Dig här till mötes ljuder,
kärt och väl förstådt, Ditt hjärta bjuder
dröja och förstå de tankar
här på våra stränder gro.

Du kan med oss sorg och glädje njuta,
o, så vill vårt folk sig till Dig sluta,
på Din kärlek lita, tro att
Du oss mins i lust och nöd!

Du, som stälts invid vår Furstes sida,
att med honom äfven njuta, lida,
gif åt Finland, som åt honom
af Ditt rika hjärtas glöd!

Tolka Du hvad fria västanvinden
hämtar med sig, svalkande kring kinden,
Du, som själf från barndomsdagar
hennes röst så väl förstår!

Hviska Du att frihet, frid och lycka
äro blommorna, som fagert smycka
spåren af den vind, som hit från
dina barndoms öar går!

* * *

Furstars Furste, världars Herre,
Du som med din allmakts hand
leder folks och furstars öden,
skydda Du vårt fosterland,
styr vårt folk och styr vår furste,
att de enigt värka så,
att välsignande dem båda
ned till dem Du skåda må!

Skydda emot hvarje fara,
Du, vårt ädla furstepar,
låt till Finlands väl det styra
lyckligt än i fjärran dar!
Skingra molnen, hvilka skockat
sig kring deras tron och gif
frid och stillhet efter stormen,
lugnt och solbestråladt lif!

Skydda Finlands folk och stå oss
i vår kamp mot mörkret bi!
Låt den sega kraft, Du gifvit
i vår barm, ej mattad bli!

Håll oss städse, då vi hotas,
dubbelt vakna! ack, och tag
i Ditt hägn vårt stöd och vapen,
värna Du vår rätt och lag!

Furstars Furste, världars Herre,
Du som med din allmakts hand
leder folks och furstars öden,
skydda Du vårt fosterland,
styr vårt folk och styr vår furste,
att de enigt värka så,
att välsignande dem båda
ned till dem Du skåda må!

Stormen i Finland 1890.

❦

Så vän och fager var Finlands strand
 i rikaste sommarskrud.
 I lugnet vidt öfver sjö och land
 förnummös blott jubelljud.
 Om frihet och lycka sjöng fågeln så glad
 sin visa mot strålande höjd
 och doft ifrån tusende blommor och blad
 bar vitne om skapande fröjd
 i dalarnes djup och på kullarnes krön.

Så fager och skön
 stod Finlands strand, ifrån trakt till trakt,
 i skygd af de sekelgamla
 furors och granars vakt.

* * *

Vid himlabrynet stiger upp en sky —
 han sjunker åter — kommer så en ny
 och därpå en — de synas åter vika,

men blott en stund — igen de träda opp,
 men mörkare och större, och en tropp
 af nya skyar följer dem tillika —
 Det mulnar rundt kring horisontens rand
 och kvaf blir luften öfver sjö och strand.

Naturen står i bidan — plötsligt fräser
 en blix och lyser hvalfvets mörka rund.
 Med bäfvan fattar ögat samma stund
 det dystra hot, som inom molnen jäser.
 I fjärran örat hör ett ljud, som hväser,
 en hviskning likt, men hotfull äfven den —
 och lundens fåglar alt sitt jubel glömma,
 i ängslan tyst de lyssnat längesen,
 och blommorna ej mer i dofter drömma,
 sin kalk de böjt, ty öfver sjö och strand
 tung hänger luften nu i Suomis land.

* * *

Då mullrar åskan, knall uppå knall,
 och himlen af ljungeld skiner,
 alt högre stiger böljornas svall
 och hväsande vinden nu hviner.
 Fram jagar stormen, med våldsam lust
 den fria vågen kring Finlands kust
 till skyar af skum han piskar.

Hvad, hädjar den rasandes vägar mer?
Med fradgande gap han ryter,
han fattar hårdt hvar t hinder och ner
okuffigt med våld det bryter.
Så når han, vuxen till vild orkan,
till sist den skog af fura och gran,
som vaktar på Finlands kuster.

De trån, som rotats i Finlands mark
mång hundra år tillbaka,
från dem han rycker grenar och bark,
så vidt det i skog hörs braka —
där bryts en jätte till hälften af,
där reds en annan hans sista graf
bland glesnande gran och fura.

Men än han samlar engång sin kraft
och muskler och senor spänner
och med en makt, som förr han ej haft,
på nytt emot skogen ränner:
som hö för lien, af vild orkan
till roten mejas nu fur och gran,
som vaktat kring Finlands kuster.

Nu stum här ligger den täta skog,
som vaktat de finska stränder,
den fläkt, som förr i kronorna drog,
till dem icke återvänder.

Men hänfullt hväsande än en stund
 gör stormen, stillare nu, sin rund
 bland spillror af gran och fura.

* * *

Fullbordad ändtligen är stormens bragd,
 den mäktiges, och sköflad, ödelagd,
 en tröstlös anblick, ligger bygd vid bygd,
 och fågelsången vaknar icke mer.
 Som förr den fälda skog ej mera ger
 åt bo och hem sitt fasta, trygga skygd.
 Nyss lycka blott och frihetsglädje ung,
 nu sorgens öde tystnad, kall och tung.

Slumra på ditt värk, du jättestorm!
 Men Finlands strand förkunnar
 värtaligt tyst din segers blygd!

* * *

Seger? . . .
 Hur du än förmått föröda,
 tror du, stolta storm, du eger
 makt att själen döda,
 Finlands själ, som andas
 öfveralt från höjd och dal,
 som i minsta tufva lefver,
 hvarje blommas väfnad väfver,
 lifvat lundens sång och blandas
 ljuft i vågens trolska tal?

Storm, hvad gælde
din belägring? . . .
Då du gran och fura fälde,
tog du näjdens bästa fågring,
bröt dess trygga kedjevakt —
kanske sen från fjärran trakt
andra frön du ville bringa,
tvinga
dem, sen mark du röjt för dem,
här slå rot och vinna hem?

Lugnt naturens stämma ljuder:
under sekler köld och is
danat mig på eget vis:
blott den växt, jag länge härdat,
skjuter ur mitt sköte opp —
frosten tyst, men säkert härjar
sådd, som icke finnes värd att
fatta rot, och trygt den bärgar,
innan än den slagit knopp.
Såsom Finlands själ det bjuder,
hvilken tid här än må stunda,
så och aldrig annorlunda
slår mitt lif i blomma ut.
Seg står hemlandsväxten — vinna
skall den på de frön till slut,
här ett ovanfaste finna!

Storm, du ändtligt nått din lystnad:
skogen fäld och sången tystnad,

sorg kring öde trakt . . .
Ej för evigt! . . . År på år
tyst förgår,
skog i gamla stammars spår
ung och spänstig åter står!
På ditt härjartåg
liten telning knapt du såg,
syntes dig väl altför arm,
drack dock mærg ur Finlands barm,
växer åter ut till makt
kring den trakt,
du förgäfves ödelagt!

Tid förflyter —
själf du strödde,
då du Finlands skog förödde,
frön ifrån de trän, du fälde,
långt till trakter,
där det förr var tomt och öde.
Och vid gömda källors flöde
tyst de svälde —
snart en här af unga vakter
öde mo i skog förbyter!

Än skall randas
tid, då Finlands strand skall andas
glad som förr i jubelljud,
gamla sången mäktigt tona

ifrån lundens rika krona,
ängen prunka
i sin ärfda blomsterskrud!

Var tröst, du Finska folk, hvad stormar än må
stunda!

»Som Finlands själ det bjuder, så, ej annorlunda
kan jag slå ut i blom», så vittnar tyst naturen —
och där i bildskrift står din framtids runa skuren.

Nöd.

1892.

Sin ås de rest i höga norden
i dunkelgröna furors skygd.
Karg var naturen, torftig jorden
i tusenårig ödebygd,
men ack! hur fager, tusen sjöar
med täcka uddar, väna öar
och mellan vattnen höjd vid höjd!
Vid åsens fot de björkar ljusa
i tätta lundar ögat tjusa,
i dalen mörka granar susa
och solbeglänsta bäckar brusa
ur skogens djup i yster fröjd. —

Här valde de sitt hem, det stilla,
från stora världens storm och villa.
Långt fjärran i en okänd vrå —
en liten brödralflock, hvars lynne
var ett med ödemarkens kynne,

var tyst som den och lika lugnt,
 men fullt af hopp och mod ändå
 och ofördärfvadt friskt och ungt.

Ej var du gifmildt, fagra land!
 Att vinna dig, hur tungt och svårt!
 Här gällde ställa hårdt mot hårdt:
 segt tålamod och senig hand!
 Och svedar fälldes, vilja stark
 bröt stenig bygd och tufvig mark —
 en kamp för lifvet hvarje dag!
 Här gällde pröfva djupa tag
 i kärrets dy, i träskets fly,
 och dock, hur ofta höstens sådd
 blef kväfd i vårens första brådd!

Hur blef det landet dock ej kärt!
 Hur mycket syntes icke värdt
 att offra för att helt det vinna!
 Hvar kunde de dess like finna:
 hvar fans den tysta, stilla ro,
 där lugnt de kunde anförtro
 åt skog och lund och sved och mo
 sitt hjärtas glädje och dess kval?
 hvar fans, som här, bland björk och al
 så mild och sval en aftonvind
 att torka tår på flickans kind?
 hvar hördes gökens röst så klar
 som från de hvita björkar — hvar?

Här ljud emot dem gång på gång
 ur ödemarkens djup en sång
 så vemodsfull, så underbar,
 som med sin tjusning höll dem kvar:
 dem skog och sjö så mångt svar
 på hjärtats dolda frågor gett.
 Så vexte samman de till ett
 med detta land och med hvarandra:
 de blifvit här hvarandras stöd,
 de hållit hop i lust och nöd
 och lärt hvarandras kärlek finna. —
 Hur blef det landet dem ej kärt,
 hvem kunde mer dess hårdhet klandra?
 Hur mycket syntes icke värdt
 att offra, för att helt det vinna!

Så mångt lif af det dock togs,
 då bark var brödets hvardagskrydda
 och enda skörd var den, som slogs
 med dödens lie i hvar hydda — —
 En härlig gröda fältet bar:
 då lyste plötsligt himlen klar,
 men kall som stål — med stelnadt blod
 i bidan hvarje landtman stod
 och på hans öga hämskt ett svar
 den ödsligt stilla tystnad var,
 ej minsta ljud, ej minsta fläkt —
 ett svar, sen gammalt alt för känt —.
 En natt: och frostens andedräkt
 alt årets glada hopp förbrännt,
 all fröjd i sorg och suckar vänt.

Men kampen tog ej slut likväl —
Den ringa skaran seger vann:
för hvarje lif, som gafs, den hann
med prøfvadt lugn, med spänstig själ,
med tålmod och styrka seg
mot målet åter fram ett steg.
På forna kärr nu teg vid teg
stod vaggande i skördars gull
och lada låg vid lada full.
Om nordens frost då kom med hot,
man tog den kända nöd emot
med mindre fasa nu än förr:
enhvar gaf henne sin tribut —
ett villigt offer — ingen dörr
för hennes bön blef stängd och ut
var plånadt hennes spår till slut.

Så hade på det ärfda vis
ur nordens drifvor och dess is
den manat fram sitt paradys,
där ingen annan det förmått —
den lilla skaran med sitt lynne
så segt som ödemarkens kynne.

Så kommo lyckans gyllne dar:
en himmel lyste mild och klar
på landet med de tusen sjöar
och på den odling, ren det nått
kring moar, öde kärr och öar.

Det mången främlings undran väckte,
som aldrig annat hvad han såg
i okänd bygd, på kust och våg.
Men tjust den lilla skaran sträckte
sin hand ut öfver sjö och strand
och sade gladt: *vårt* fosterland!
för det ha våra fäder gett
sitt lif, sin trägna mödas svett,
Gud signe och bevaré det!

* * *

Du trägna folk, du fagra land,
kort blef din lycka och din fröjd!
Din sol var när sin middagshöjd:
ej mer förgätet, nämdes nu
bland andra länder äfven du,
din fägring vida prisad blef,
den lärde om din odling skref,
ditt folk bland andra fick också
sin borgarrätt, sitt burskapsbref.

Klar var din himmel: plötsligt då
kom frostén, men i ny gestalt,
ej nordens mer, men hundrafaldt
så hämsk och kall sin svepning slår
den kring din bästa rikedom:
din hårdt förvärfda odlings blom.

Du ringa skara, än du går
som förr att ärfda tegar värja —
men frosten kommit år för år,
att hvarje gång alt mera bärga.
Vid dina hyddor blek du står
och tyst mot horisonten skådar:
som stålet blå och kall och klar!

För väl du känner hvad den bådär.
Den ödsligt stilla tystnad har
på hoppets frågor intet svar
och först när nästa dag har grytt
du ser hvad frosten nu på nytt
af dina skördar skurit — — —

Hur slutar alt! mot denna makt
förgäfves ställer du din vakt.
Skall kanske i förtvifflans stund
du engång sälja gård och grund
och alt hvad du af fäder ärft,
alt hvad din möda själf förvärfvt,
med tiggarsstafven gå att vandra
och bli en dagakar! åt andra,
med hån och skymf till dagligt bröd? —
Kan så du byta nöd mot nöd?

Skall tåligt så som fädren burit
sin bördas lott du gå också
din bördas tyngd att pröfva på,

att möta tyst det hårda ödet
och blanda mer blott bark i brödet,
men icke digna ned ändå?
Har du detsamma modet? har
den sega kraften än du kvar,
att nöden till det sista lida,
men med förtröstan tiden bida. . .

Den 13:de maj 1848.

Den bittra stridens stormar rasat ut
och kampen fått sin blodiga tribut.
Oböjligt hårdt, som stålet, var dess kraf;
hvad sekler enat högg den våldsamt af.
Utmattadt nu i vinterhvila dof
hösthärljadt Finland efter sorgen sof.
Hur var dess uppsyn icke dåsigt trött,
hur slapt var icke hvarje drag och slött!
Var det en dvala blott,
säg, eller hade all dess kraft förblödt?

Tungt hade fallit ödets hårda slag
och tung och lång var vinterns kalla dag.
Då börja drömmar störa dvalans ro:
är det ett brott att än på lycka tro:
kan hoppet mer som förr ej bygga bro,
till nya segrar, nya ljusa tider?
Så hviska drömmarna, och dagen skrider. — —
Hvad vållar oron nu i Finlands barm,

hvad för till hjärtat nu en våg så varm,
 hvad väcker det ur dvalan
 och sänker kraft till sist i dådlös arm?

* * *

Hell folkens vår!
 Ett rop genom världen går:
 hell folkens, hell frihetens heliga vår!
 Och upp till det drömmande Finland
 dess jublande eko når.

Då vaknar Finland ur vinterns blund
 och famnar våren en salig stund,
 sin framtids vår —
 och luften tonar af fågelsång,
 af allornas treklang fjärden,
 för lösta forsarnas glada språng
 då ramla de hämmande gården.
 Den långa dvalan är slut, är slut!
 Fritt andas Finland sin längtan ut.

Hell folkens vår,
 hell folkens och frihetens heliga vår!

* * *

Befruktande varm gick vårens fläkt
 kring höjd och dal.
 Naturens sal
 stod klädd i det grönskande hoppets dräkt.
 Då tågar en jublande skara dit ut,

den ökas och växer hvarje minut.
Där är vår i dess blick,
där är eld i dess skick,
där är sång i dess mun,
där är kärlekens sång,
där är frihetens sång,
där är hoppets sång,
som bryter sitt tvång
och rymderna fyller för första gång.
Och den sången går hän öfver äng, genom lund,
öfver fjärdarnes vatten från strand och till strand:
det är Runebergs sång,
det är Pacius' sång,
det är Finlands sång:
»Vårt land»!

Med blottade hufvuden skaran står.
Den känner hur sången till himlen når,
hur Finlands vaknande hjärtas ton
går bedjande upp till den högstes tron.
En tår i hvart öga blänker.
Och folket förnimmer i andakt tyst
hur frälsande våren Finland kyst,
hur folkens och frihetens heliga vår,
befruktande rik,
sig ned öfver sinnena sänker.

Nu skaran står så tyst som i bön;
då ljuder ett ord ifrån kullens krön:

Cygnaei stämman det vida bär
och »Finlands namn» det ordet är.
»Det in i vårt väsen flyta skall
från vaggan till grafven,
skall värma vårt hjärtas svallande våg,
när ut vi draga på ledunga-tåg,
den tröttades styrka, förrädarens fall!
Det namnet, som blifvit oss gifvet,
skall vara oss mera än lifvet!
Så ljude det högt öfver land, öfver sjö!
För det må vi lefva, för det må vi dö,
att en gång af folken det bäras skall
med ära långt öfver hafven!

Tyst folket står som i tempelhalf.
Hvart sinne af hänförd bäfvan skalf.
Som tungor af eld slår det namnet ner
i tusende hjärtan och dopet ger
till kamp för de ljusa tider.
Nu dånar åter »vårt land, vårt land»
och tonerna bäras från strand till strand,
ty Finland har vaknat omsider
och vinterns makt är för alltid slut.
Nu framtidens lösen är delad ut
och föres af vårens befruktande fläkt,
af ungdomen vida, vida
från trakt till trakt och från släkt till släkt.

Och äng och lund stå i hoppets dräkt
och solen förgyller fjärden —
och forsarna skynda sin glada gång
och bryta de hämmande gärden
och sjunga sin fria, sin jublande sång:
hell dig, hell
de nya tidernas morgonväkt!

„Vårt land“ d. 13 maj 1898.

Till studenterna 1848.

Du ynglingatrupp, som döptes engång
 i Finlands vår
 vid tonerna af vår älskade sång
 till dåd för de nya tider,
 vid slutade värf du grånad står;
 från mödor och strider
 du snart i det tysta för evigt går —
 men sådden, du sådde,
 i blomning står.

Från släkte till släkte i arf vi fått
 den manande sången, som bröt engång
 förlamningens tvång.
 Till tronen upp har den sången nått:
 för folkets sång
 med blottad hjässa dess furste stått.

Den sången har gått öfver land, öfver haf,
 den bundit oss samman i lust och i nöd;

när kämparna fallit, den klingande ljud
ännu på de älskades graf
och styrka och mod åt de sörjande gaf.

I stad och på land, under kojornas tak,
i de rikas gemak,
när man lärde de små
att bedja till Gud, man dem lärde också
den sång om vårt land,
som skall styra engång deras hjärta och hand.

Haf tack för det manande arf ni oss skänkt,
I vördade grå,
du tropp ifrån Finlands vaknande vår!
Den sången skall länge eldande gå
till kommande tid
och värma som förr under möda och strid.

Hvar finnes en vrå,
dit dess toner ej trängt!
Se, rundt öfver landet nu skarorna stå,
alt Finlands folk:
från strand och till strand
högt klingar »vårt land»,
vår älskade sång,
vår kärleks, vår frihets, vår framtids tolk.

Du trupp från vår vaknande lyckas vår,
när bort ifrån slutade värf du går,
var tröst, se sådden, du sådde,
i blomning står!

Det Finland, du lämnar, är mer icke skygt,
ej mera det fruktar vintrarnas tvång,
det lystrar i kärlek till hoppets sång,
det är starkt, det är gladt och trygt!

Du grånade trupp, nu byta vi vakt!
Ynglingaskara gif akt!
Låt lösen gå ifrån trakt till trakt:
vårt värn under alla tider
är fosterlandskärlekens makt!

Till Z. Topelius.

Den 14 januari 1898.

Hell dig, du blida skald,
                        där i ditt frida bo
du efter slutadt värf
                        nu njuter hvilans ro,
där långt från dagens strid
                        du i naturens famn
och dina käras fått
                        en lugn och stilla hamn!
Hur gömd du är, i dag,
                        då du fyllt åtti år,
ett ändlöst tåg ändock
                        nu till din fristad går
från alla trakter af
                        ditt dyra fosterland,
att tacksamt trycka få
                        din gamla, kära hand.

* * *

Se, där komma de små!
Likt glittrande vågor
i brusande flod

störta de jublande fram.
Upp vilja de alla,
upp i din famn,
upp att rida ranka.
Och de sjunga dina egna ord:
»Konungar, drottningar,
prinsar och prinsessor dö,
liksom andra;
men vackra och glada
visor dö icke:
de rida ranka
på sångens toner
från släkte till släkte!»
Och de kyssa dig
och jubla:
du har lärt oss visor,
sagor och lekar,
du har lärt oss läsa
naturens bok
och visat oss upp till
Guds stjärnehimmel!
Du har lärt oss i lifvets lopp
att växa gladt emot ljuset opp!

* * *

Af Finlands väna tärnor
där nalkas ett böljande tåg;
de komma med skimrande ögon,
så varma i jungfrulig håg.

De dina händer kyssa —
                                   i en krans af tufvornas ljung
 de flätat in sin kärlek
                                   till sina sångers kung.

Vemodstårar, glädjebubel,
 morgondag och solglimt väfde
 dina sånger! — fria, klara
 toner ifrån bärg och dalar,
 öde moar, ljumma böljor
 ljödo till vårt unga sinne,
 smögo sig till enslig smärta
 och till sorgens gömda stigar,
 svalkande de tysta kvalen.
 »Då har Selmas panna ljusnat,
 då ha Fannys ögon skimrat,
 då ha Emmys blida blickar
 klarare än stjärnor strålat.»
 Upp som morgondrömmar runno
 de i unga hjärtans vårar.
 Aldrig skola de förgätas,
 aldrig, aldrig dö så länge
 sång förmår ett hjärta fröjda
 och förfaga sorgens tårar.

* * *

Se Finlands ynglingaskara,
                                   högt höjande sitt banér,
 sitt hjärtas tacksamma hyllning
                                   sin åldrige siare ger.

Och Finlands namn det klingar
   fulltonigt ur hvarje sång,
 de sjunga, de sånger, de lärt sig,
   du ädle af dig engång.

Vår bästa dröm har du oss lärt —
 att hålla främst på jorden kärt
 vårt dyra fosterland;
 att liksom våg i Bottenhaf
 vi lyfta må ur djupens graf
 mot ljuset upp dess strand;
 Du manat oss på livvets väg
 vår bana gå med fasta steg.
 »Mät blott ditt mål, ej dina fjät»,
 så ljöd ditt ord, »ej faran mät!»
 »All hjältekraft och ädel glöd
 har vuxit upp ur kamp och nöd».
 Vårt land, som vi åt ljuset vigt,
 skall blifva stort och ärorikt,
 vi själfva må förgättna dö,
 må dö som vågen i dess sjö!
Ditt ord bland oss ej glömmas skall,
 ditt hopp ej komma skall på fall!
 När engång trött du ned dig lagt
 till ro ibland de döde,
 du hvile lugn, ty i vår vakt,
 i våra unga hjärtans makt
 står värjadt Finlands öde!

Där nalkas ett tåg af mödrar
   med stilla allvarligt skick,
 de nalkas dig — tacksamhet lyser
   ur ögonens fuktiga blick.
 De komma som bud från den kärlek,
   i alla öden
 står oförändrad — så sjöng du —
   alt in till döden.

Du tryckt våra barn till ditt älskande bröst,
 du lärt dem att lyssna till skyddsängels röst,
 att stärka sin arm och att stärka sin dygd
 och älska sitt hem och sin fädernebygd! —
 Gud signe dig, du vår åldrige vän,
 och löne dig alt mångdubbelt igen!

* * *

Hell ädle skald! på dina silfverhår
 ovanskelig lager fosterlandet sänker.
 Ditt folk vid dina fyllda åtti år
 med tacksamhet på hvad du värkat tänker.
 Det var en tid, då krafter omedvetna,
 ren länge kväfda, sofvande, förgättna,
 likt källor sprungo upp ur Finlands vår. —
 Du en bland dem! — i fria tankens sold
 du kämpade emot förtryck och våld.
 Och Uleå älf's och Saimas språk du tog,
 när ut att bräcka murarna du drog.
 »Den blott, som feg har lust att faran fly,
 må dö som ränniln dör i kärrets dy!»

Så sjöng du. »Rör ej vid den makt som går
framåt med styrkan af en himmelsk vår,
som går igenom natt och död och frost,
när svärden längesen tärts bort af rost!»
Då mörka tiders tunga töcken låg
tätt öfver landet, i vår bistra håg
du strödde sommartankar med din sång,
tills vår, vi tviflat på, kom än en gång.
Du vågat tänka stort om Finlands folk
och sången blef de ädla tankars tolk.
Odödlig, stark som våren, mur den bräcker
och andens alla makter åter väcker.
»Den lefver, den blommar, den kastar sitt frö
långt bort öfver land och vatten,
det lönar att lefva, det lönar att dö
för ljuset, som dagas i natten!»

* * *

Men alt hvad skönt på jorden fans
för dig var blott en återglans
af källans ljus allena,
det evigt klara och rena.
Du sökt din skatt i himmelen;
i världens natt du fann ej den.
Du Gud har sökt med barnatro
och Gud har blifvit sist din ro.
»Han låte uti tiders tider
din möda gro för folk och land
och lede dina steg omsider
till friden bortom lifvets strand!»*

* Topelius till »Veteranen från Aura».

Ljus åt vårt folk.

1892.

Må ljuset tändas i Finlands bygd
till Finlands tröst och till Finlands skygd!
Se, solen sjunker mot himlens rand,
det börjar skymma från strand till strand —
Det mörknar — o, må från bygd till bygd
vi ljuset tända till Finlands skygd!

O, må vi sprida dess klara brand
från gräns till gräns i vårt fosterland,
till hvarje koja, om än så arm,
till hvarje hjärta, till hvarje barm!
Det mörknar — o, må från bygd till bygd
vi ljuset sprida till Finlands skygd!

Då kan af intet det släckas mer —
Mot natt och mörker det trygghet ger!
I arf dess heliga låga må
från far till son genom leder gå!
Det mörknar — o, må från bygd
vi ljuset tända till Finlands skygd!

Ljus är tändt.

Det var i forna dagar. Då natt föll på,
 då tändes klara lampor i riddarborgen
 och skalden sågs på gyllene harpa slå
 till ökad fröjd, till svalkande tröst i sorgen.
 Om fäders bragd den mäktiga sången ljöd
 och svenners hjärtan flammade snart i lågor
 och mod och stolthet lyste ur blickens glöd
 och jungfrubarmen steg uti högre vågor.
 Fram togos vapnen, blåstes till bardalek,
 och festen slöts med idrott för manligt sinne. —
 När faran kom, ej någon i ledet svek,
 ej glömdes ed vid fräjdade fäders minne.

Det var i forna dagar. Då natt föll på,
 de klara lågor tändes i riddarborgen — — —
 Men öfver gränders rad och de öde torgen
 låg mörker svart — och matt blott en återglans
 sig gjöt kring närmast liggande hyddors krans.
 I bygdens stugor, skogarnas pörten såg

man knapt att hungern mätta vid pärtans glöd,
säll bonden var, blott snart han i mörkret låg,
bortdomnad, fri från tyngande dagens nöd.

* * *

Tid flytt. Ej blott från ädlingens salar ner
de festupplysta fönster på bygden blicka.
Ur borgarhusen, hvart du än kring dig ser,
de trefna ljus mot gatan sitt skimmer skicka.
Vid deras sken man läser i häfdens blad
och hjärtat klappar, rosiga kinden glöder,
och mången gång en ädel och hugstor rad
i borgarbarmen riddarekänslor föder.
Och fara nalkas — heliga eder då
de borgersmän, de gode, hvarandra svärja
och fast som riddersmän de i striden stå
och fosterland mot fiendeskaror värja. —

Ur borgarhusen, hvart du än kring dig ser,
de trefna ljus sitt skimmer mot gatan skicka,
men öfver öde mo, hur du än må blicka,
står mörker svart — och knappast en återglans
från staden gjuts kring närmaste näjders krans.
I bygdens stugor, skogarnas pörten glimmar
som förr alt än från pärtan dess matta glöd.
Med längtan där man möter de mörka timmar
och domnar bort från tyngande dagens nöd.

* * *

Tidens hjul har åter rullat.
 Nu, när natten faller på,
 lysta upp af klara lågor
 ser du torg och gator stå.
 Ljuset lyser stig för alla,
 och den lägste som den högste,
 rik och fattig, kunna alla
 i dess sken sin bana gå.

Ljus är tändt i lärdomssalar —
 lågan lyser lika klar,
 lika underbar och mäktig,
 lika varm för en och hvar,
 vinkar lika till sig alla,
 och den lägste som den högste,
 rik och fattig i dess skimmer
 får på lifvets frågor svar.

Ljus är tändt i konstens tempel.
 Skönhet strålar mot dig där,
 adlar sinnet, värmer själen,
 lifvets sorg i rosor klär.
 Alla vill hon sällhet skänka.
 Mot den lägste som den högste,
 rik och fattig, lika huldrrik,
 lika tröstefull hon är.

Ljus är tändt i arbetssalen —
 och arbetarn är ej mer

blott ett kugghjul i maskinen,
han sitt mänskovärde ser,
träder fram som alla andra
och den högste åt den lägste
uti samhällsskalan gärna
rättvis upplyst hyllning ger.

Ljus är tändt i bondens stuga —
efter dagens värf åstad
i dess sken han går att värma
hjärtat invid häfdens blad,
och från slott till koja väckes
hos den lägste som den högste
samma känslor, då de läsa
mången hugstor ädel rad.

Ljus är tändt — och ljus skall tändas
vida öfver stad och land,
att, om fara engång nalkas,
vid dess sken med själ i brand
dyra eder måtte svärjas
af den lägste som den högste,
att i alla öden trogen
bli mot älskadt fosterland.

Ljus är tändt och ljus skall tändas!
och om natten faller på,

ej dess mörker mer oss skrämme!
Tändom ljus i hvarje vrå!
Nalkas faran, likväl alltid,
hos den lägste som den högste,
fosterlandets sed och bildning
outsläcklig må bestå!

Piukala. *)

Natten viker, näjden vaknar, dagen gryr,
dimmors dunkel bort från strand och vatten flyer,
sol går upp och i dess morgonklara glans
tråda fjärdens friska vågor munter dans
och alt längre och alt längre gjutes ren
öfver skär och fagra holmar dagens sken.

På de björkbeklädda kullar fåglar slå
sina klara drillar, dem jag tyder så:
skönare ej någon trakt i Finland är,
ingen, ingen är oss häller mera kär!
här ibland dess holmar, dem vi skänkt vår tro
ha vi släkte efter släkte bygt vårt bo.

Skåda, där i morgonsolens friska glans
sluter sig på kullens krön en brokig krans:

---

*) Sydvästra Finlands svenska folkhögskola är belägen på
Piukala i Pargas skärgård.

jungfrur, ynglingar ur folkets leder, nyss
väkta upp också af ljusets morgonkyss.
Lyssna, hur de sjunga glädtigt, hand i hand,
att det ekar vida öfver sjö och strand:

»Här vi släkte efter släkte bygt vårt bo
bland de fagra holmar, dem vi skänkt vår tro.
Natten viker, näjden vaknar, dagen gryr,
dimmors dunkel bort från strand och vatten flyr
och alt längre och alt längre gjutes ren
öfver skär och fagra holmar dagens sken!»

Vid studenthuset tjugofemåriga
jubileum

20/11 1895.

✽

I ljus och glans stod festligt klädda salen
och ljus och glädje sken ur hvarje blick,
när hänförd värme dallrade ur talen,
en värme lånad ej ifrån pokalen,
men som från hjärta och till hjärta gick.

Det var en tanke, moder Finland tänkte,
en moders tanke: åt sin framtids hopp
ett eget hem hon ville resa opp — —
Förvärligad stod tanken! — Nu hon skänkte
med fuktig blick åt det de ljusa salar,
där hennes kärlek varm ur stenen talar.
Hvem glömmet denna stund? än i vårt sinne
den lyser kvar, ett outsläckt minne.

Du, moder Finland, trädde in med oss
i salar, lysta upp af festens bloss,

men ännu mer af kärlek och af lycka —
Hur jublade vi unga ej, då nu
så nära oss, som aldrig hittills, Du
kom hit att dina söners händer trycka!

Nu i vårt hem vi kunde ta dig mot
och lägga ned vår kärlek för Din fot
i eget hem, som oss Din kärlek skänkte!
O Moder, denna kväll Du säkert såg
hur tacksamheten fyllde all vår håg
och ur vårt glädjefyllda öga blänkte!

Hur glömde icke vi i denna stund
all tvist, när af hvarann det löftet togo
vi alla med ett hjärta och en mund
att, liksom Kleobis och Biton drogo
engång sin moders vagn till tempelgård,
så skulle också vi vår moder bära
med enig kärlek och med trofast vård
till målet fram, till lycka och till ära.

* * *

Fem och tjugu solhvarf växlat redan,
stundom ljusa, ofta mörka, sedan
vi din varma gåfva togo mot.
Nu på minnets dag Du åter stiger
in till oss, till högtid stunden viger —
Moder Finland! och Ditt hopp, de unga,
vänta svaret af din helga tunga:

ha de svikit sina löften, Moder,
 ha de enigt, broder invid broder,
 sökt den väg, som fram till målet leder,
 eller glömt de engång svurna eder —
 ser med kärlek Du uppå dem neder
 eller döljes i Ditt öga sorg och hot?

Salve, Moder! var välkommen åter!
 Ack, vi veta: ej Ditt hjärta låter
 hårdt Dig dömma, om vi felat ock.
 Låt så vara, att vi ofta tvistat
 och vår syn på broderskapet mistat —
 hvem som mest Dig älskat, därom gällde
 tvisten, då de hårda ord vi fällde — —
 Moder, om den ock med ofärd hotat,
 innerst den sig dock i kärlek rotat!
 Du kan skåda i vårt hjärtas gömma:
 Kleobis och Biton, när Du dömma
 skall oss båda, skall Du ej förglömma
 att vi båda lika älskat *Dig* ändock!

Salve, Moder! Du som hem oss skänkte,
 Du som godt om Dina söner tänkte,
 hvad de felat, Moder, tillgif dem!
 Tag i dag vår tack: i dessa salar
 spirat upp en tanke ock, som talar
 ren *sin* kärleks språk i bygder vida:
 ljusets skatter, dem vi fått, vi sprida

skola öfveralt bland dina söner —
 stå vårt arbet bi med Dina böner! —,
 att ej mer, som uti tider flydda,
 ensamt *vi* det hopp, som Dig skall skydda,
 nämnas må, men att *i hvarje hydda*
lika fullt som här Din framtid har ett hem!

* * *

Moder Finland skådar på oss neder,
 höjer blicken och till himlen beder:
 Du, som folks och individers öden
 skiftar —, Herre öfver lifvet, döden!
 skydda Du också min unga tropp!
 Tillgif den, då den i ungdoms yra
 ej sitt sinne alltid kunnat styra,
 men välsigna hvarje ord, som väcker
 ädel håg och splitets vådeld släcker!
 Vårda, Herre, Du min framtids hopp!
 Du, hvares allmakt genom sekler talar,
 vig till ljusets hem ock dessa salar,
 att engång må riklig blomma bära,
 till min lycka, Herre, till din ära,
 all den skörd, som här har gått i knopp!

För Finlands Israel

1892.

I Finlands bygder, i palats som hydda,
en dunkel oro hvarje sinne trycker.
Skall folkens Herre än vårt folk beskydda,
om nöden ännu närmare oss rycker? . . .

Om mer det mörknar, om det åter dagas,
hvem känner det? — Dock må du ej beklagas,
du Finlands son, så länge än du har
den minsta flik af hoppet kvar.

Se, i din nöd har du ett land likväl,
för hvilket du kan elda varm din själ,
för hvilket hvarje sena, hvarje när
du spänna kan i kampens värf!

* * *

Men spridt som agnar öfver vida jorden,
från ost till väst, från södern upp till norden,
snart tjugu sekler har, sitt land beröfvadt,
ett hemlöst folk all sorg och smärta pröfvat.

Hat var den kost man bjöd det, spe dess dryck,
och gaf man tack och bostad af en nyck,
man dref med skymf och hån, med hugg och slag
ifrån sig juden åter nästa dag.

Och dock, engång bland alla jordens folk
han valdes ut att bli den högstes tolk;
af andens alla gåfvor ingen ann'
fått lika fullt och rikt sitt mått, som han!

Och likafullt, hvar fins ett himmelsträck,
där han ej pröfvat all förnedrings skräck? . . .
Och — om också i mindre råa drag —
hans öde är detsamma än i dag.

Hur lycklig är mot honom icke du,
du Finlands son, du har ditt land ännu,
att älska, kämpa för och bäfva för
och hvila i, när från din kamp du dör!

* * *

Ser du barnen där i gränden?
Svarta ögons dunkla glöd,
nattligt mörka rika lockar,
yppig mun som purpur röd!
Ej från frostig nord de stamma,
ej från isig drifvas hem.
Eld i hvarje åder flyter,
lifvet spritter i hvar lem.

Långt från söder hit de drifvits,
utan fosterland och hem . . .
Lyssna dock, hur äkta ljuder
ej ditt eget språk från dem?
Här dock dagens ljus de skådat:
alla dessa ljufva band,
som från barnaåren knytnas,
binda dem vid Finlands strand.

Du, som känner deras saga,
du, som eger land och hem,
Finlands son, hvad öde unnar
i din rikedom du dem? . . .
När till yngling gossen vuxit,
hvilket blir hans lefnads hopp,
hvilket ungmöns, när i blomma
engång slår den späda knopp?

När naturens stämman bjuder
engång ock i deras bröst,

kommer du och utan skoning
säger dem med iskall röst:
intet hem och ingen lycka
unnar eder Finlands strand,
och med våld du bort dem drifver
till ett annat, okänt land.

Bort från fader, bort från moder,
alt, som här dem blifvit kärt,
från det land, de som sitt eget
från sin barndom älska lärt! —
Endast därför här de ammats,
att dess grymmare till slut
hvarje heligt band skall krossas
och de själfva jagas ut!

* * *

Du vägrar hem och härd åt dessa arma,
som vid din sida vuxit, och du djärfves
likväl be folkens Gud att sig förbarma,
då själf af nöd och fruktan du omhvärfves.
»Densamma bittra kalk, åt dem du unnar,
skall själf du tömma», Han till svar förkunnar *).

Mins mer du ej den höga kärleks lära,
att till ditt hjärta hvarje mänska sluta,

---

*) Esaias 51. v. 22, 23.

det bud, som främst är kristendomens ära,
att ej en ovän ens ifrån dig skjuta?
Ack, ljuda meningslöst de hälga orden
som tomma klangljud endast uppå jorden?

I stycken slit den egna nyttans snara
och fanatismens dok, som ögat skymmer,
och följ det bud, det oförtydbart klara,
som både plikt och lycka i sig rymmer!
Mins att det mått, hvarmed du andra mäter,
när dig det gäller, Herren ej förgäter.

* * *

Finlands son, gå ned till möljan,
se hur där hvad Gud förenat
dina maktspråk skilja åt.
Se, hur åldriga gestalter,
brutna, våldsamt ned sig böja,
skakande af bitter gråt!

Utan hopp uti sitt öga,
barnen fadershanden trycka,
klänga fast vid moders famn —
Hör signalen! stunden nalkas,
famntag lösas, hjärtan brista:
skeppet lägger ut från hamn.

Finlands son, gå ned till möljan,
ropa åter an de arma,
räck åt dem din brodershand,
säg dem att den strand, som ammat
dig och dem, dem ej förskjuter,
gif dem hem och fosterland!

Gif dem kärlek, Finland! fostra
deras små, som oss du fostrat,
vid din varma modersbarm!
Och som vi de skola engång
för ditt väl till himlen höja
bönen innerlig och varm.

Den 1 maj 1893.

☞

Nu skiner sol på sjö och strand,
nu spirar vår i Suomis land,
och faller snö — än sen, blott mer
åt vårens brodd den näring ger!

Nu vid sin dyre furstes stod
det finska folk fått nyväckt mod,
den vår, han engång hos oss väckt,
oss åter sändt sin varma fläkt.

Så fast som bronzen skall också
hans värk för Finlands folk bestå
och segra, liksom vårens makt,
på hvart försåt man mot det lagt.

Från nära näjd, som fjärran från,
så hyddans som palatsets son
med värme tryckt hvarandras hand
som pant på tro mot fosterland.

Så vidt som Finlands gränser nå,
på vårens vingar burna gå
de löften, dem ett enigt folk
nu knutit kring sin framtids tolk.

Ej fins i Finlands bygd en vrå,
dit vårens makter icke nå,
ej fins ett hjärta, där ej hopp
om ljus och framtid skjuter knopp.

Vik hädan mörker, köld och tvång,
ljud högt, du vårens fria sång —
oss alla värm med samma brand
och kläd i hoppets skrud vårt land!

Vik hädan split och dagens kif,
kom enighet, kom hos oss blif
och värm som vårsols varma brand
till kamp för älskadt fosterland!

Nu skiner sol på sjö och strand,
nu spirar vår i Suomis land,
och faller snö — än sen, blott mer
åt vårens brodd den näring ger!

Arbetare. *)

Arbetare äro vi alla,
enhvar uti sin stad.
Till arbetets ära skalla
må sången, frisk och glad!

Se, mannen med veckad panna
och djupt allvarligt skick,
hvad trycker väl hans sinne,
hvad grumlar så hans blick?
För *fosterlandets* öde
i ljus som dyster tid
han inför sitt folk skall svara —
ej rast han får, ej frid.
Så tungt det ansvar hvilat,
som han på sin skullra bär,
det gäller för honom att styra
vår lycka bland klippor och skär —
och dagar och nätter arbetar
hans grubblande tanke på
att rädda, hur faror än hota,
vårt älskade land ändå!

---

*) Tillegnad »Arbetets vänner» i Helsingfors.

Arbetare äro vi alla,
enhvar uti sin stad,
till arbetets ära skalla
må sången, frisk och glad!

Där sitter en annan och spanar
i vetandets vida rymd.
Så mången fråga är ännu
för forskande ögat skymd.
När år af mödor förrunnit,
han lyckas kanske till slut
att tyda en eller annan
af lifvets gåtor ut . . .
Med kunskapens vunna skatter
där tågar en flitig här
och vida ut öfver landet
sin lysande fackla bär.
De doldaste ödemarker
den trägna skaran når
och lycka och välstånd följa
till minsta hydda dess spår.

Arbetare äro vi alla,
enhvar uti sin stad;
till arbetets ära skalla
må sången frisk och glad!

I konstens ljusa salar,
i skönhetsens vida värld,
åt idealen ge mäjsel
och pensel sin hyllningsgård,
när konstnärns öfvade öga
och välförfarna hand
ger lif åt de bilder, som tjusa,
som tända hans blick i brand.
Och skalden — när han i sången
ger tröst och hopp åt ett folk,
för alla dess innersta känslor
och bästa tankar en tolk,
arbetar ej då hans hjärta
med mäktigt sjudande blod,
när barmen värmes och fylles
af skapande sångarmod? . .

Arbetare äro vi alla,
enhvar uti sin stad;
till arbetets ära skalla
må sången, frisk och glad!

Till arbetets ära skalla
må sången, frisk och glad;
för Finland arbeta vi alla,
enhvar uti sin stad!
Se, vid maskinernas rassel,
vid frustande ugnars glöd,
där smides af flitiga händer
dess bildnings grund och stöd.

Dagsvärkarens borrar och släggor,
hans yxe och spade och plog,
hur armt vore eder förutan
ej Finland! er minnes det nog!
Ej fins i de täta leder
en öfverflödig hand
och hvarje arbet', hur ringa,
gör gagn dock åt folk och land!

För Finland arbeta vi alla,
enhvar uti sin stad;
till arbetets ära skalla
må sången, frisk och glad!

Vi endast honom förakta,
som lefver i sus och dus,
för dagens växlande nöjen,
i lättja och sinnesrus.
Ty huru man än må tänka,
så tro vi dock fullt och visst
att människans värde ligger
i hennes flit till sist!
Ej är det *hvad* hon värkat,
som är hennes äras mått,
men *huru trofast* på platsen,
hur ringa än, hon stått!
Och för du statens roder,
för nålen du i din hand,
om troget din plikt du fyller,
välsignar dig ditt land!

Till arbetets ära skalla
må sången, frisk och glad!
För Finland arbeta vi alla,
enhvar uti sin stad!

Ett hell vi därför må höja
ur hjärtat denna stund,
ett hell för alla som bilda
vår stora arbetarförbund!
För arbetet uppe på höjden
så väl som i bortskymd dal,
de lysande stora namnen,
de ringas tusendetal!
Men ve förrädarn, som söker
så afund och split bland oss —
ej skall bland Finlands söner
få tändas tvedräkts bloss!
Vi känna för väl hvarandra
och tro hvarandras ord
och fast vi hålla förbundet
för hem och fosterjord!

För Finland arbeta vi alla,
enhvar uti sin stad.
Till Finlands ära skalla
må sången, frisk och glad!

Hell toner er!

Tillegnad »Arbetets vänners» i Åbo sångkör.

Hell toner er, som gifven vår ande vingar
och lösen vår längtande själ från stoftets band!
På edra vågor jublande gladt hon svingar
från sorg och bekymmer till sällhets ljusa land!
Ur eder ännu ljufuigt emot oss klingar
från eden ett eko, som glömska och ro oss bringar!
Hell toner er som gifven vår ande vingar
och lösen vår längtande själ från stoftets band!

Den första sång, som skänkt oss lugn och tröst,
kom kärleksöm från egen moders bröst.
Vår barndoms fröjd, vår ungdoms lust i sång
vi sedan jublat ut så mången gång,
och arbete och möda lätt oss blef,
när sången ledsnaden på flykten dref.

Så klingen, sånger, I som oss glädjen, klingen
till gömdaste trakter af älskadt fosterland,

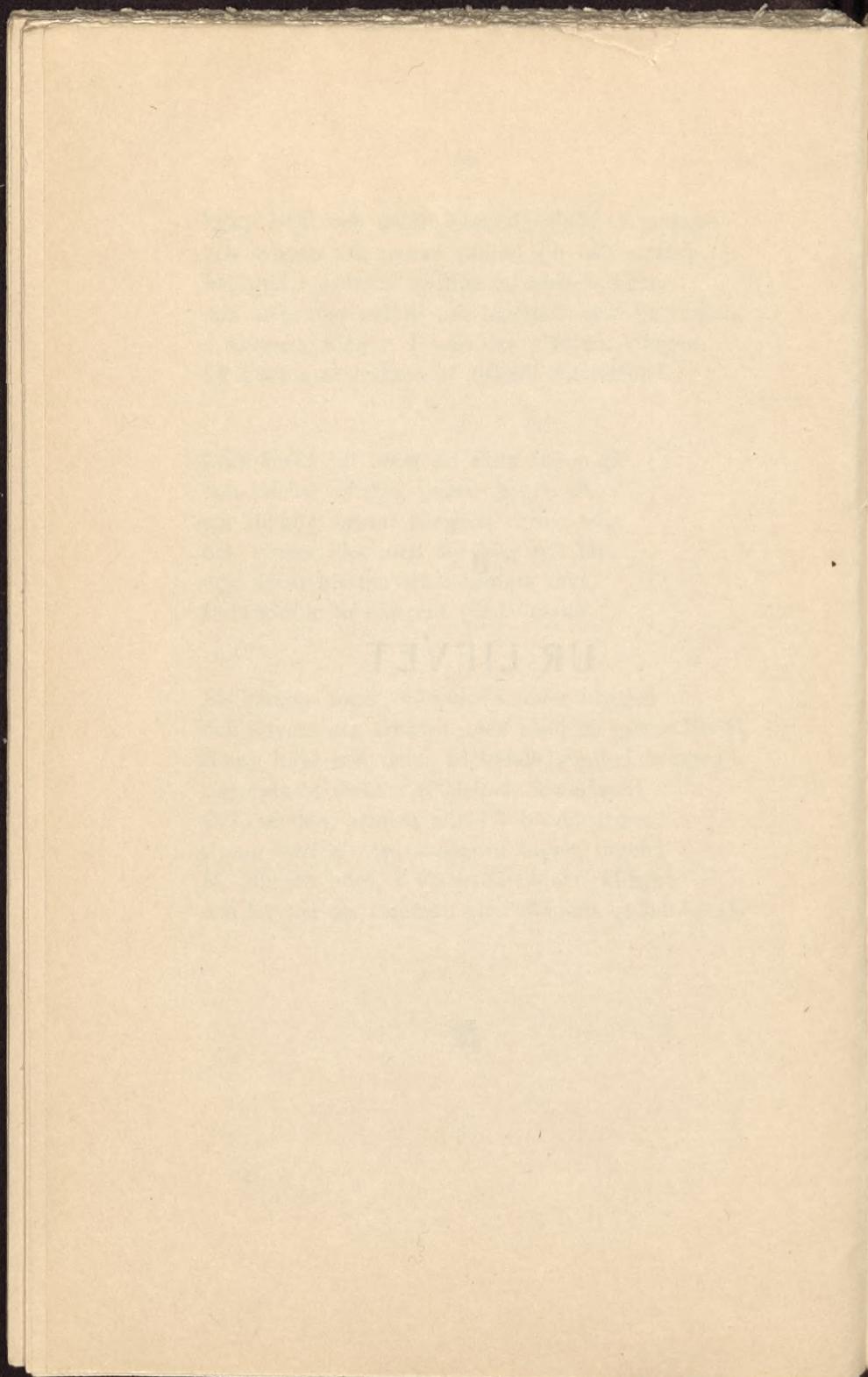
kring höjd och dalar jublande gladt er svingen
och sväpen i tonernas välljud sjö och strand —
Ert gull i armods torftiga hyddor bringen
och sorgernas suckar och klagande ljud betvingen,
o klingen, sånger, I som oss glädjen, klingen
till gömdaste trakter af älskadt fosterland!

Från bröst till bröst de lösta toner gå
och blickar tändas, pulsar högre slå,
när mäktig brusar sångens varma våg
och rycker lika med sig hög och låg,
och tusen hjärtan slå i samma takt,
förbrödrade af sångens glada makt.

Så klingen toner, värmande toner klingen
och knyten oss samman med sångens gyllne band!
Kring höjd och dalar väckande genljud bringen
i gömdaste trakter af älskadt fosterland!
Och samlen, samlen alla till brödraringen
i enig kärlek, som svikes af ingen, ingen!
Ja, klingen högt, I värmande toner, klingen
och knyten oss samman med sångens gyllne band!

II
UR LIFVET

En julsång.

Det barnet, som blef födt på strå
 i fjärran judalandet,
 fast födt i smälek, sist ändå
 ett konungarike vann det,
     ett konungarike så mäktigt och stort,
     att aldrig dess like ännu blifvit spordt.

Den natten steg i basuners ljud
 till jorden himlars hälsning:
 i detta ringa barn en gud
 är född till världens frälsning.
     Och möttes han länge med smädelse, sist
     sig världen dock böjde för segrande Krist.

Fast många sekler hädan flytt,
 alt längre hans makt sig sträcker
 och mörker blir i ljus förbytt,
 hvart blott hans spira räcker,
     och bojorna lösas, ty frihetens makt
     och kärlekens rundt kring hans tron hålla
     vakt.

Från ost till väst, från syd till nord
 mångtusen knän sig böja
 och tusen tungomål på jord
 hans lof i jubel höja.

Ett konungarike, så mäktigt och stort
 som hans är för visso ännu icke spordt.

Var tröst då alt, som föddes här
 i smälek höljdt och ringa,
 men gudagnistan i sig bär —
det intet kan betvinga!

Var tröst blott och se på det barnet på strå,
 som sist blef all världenes konung ändå!

Alt ädelt och alt rätt, hur ock
 det smädas långa tider,
 likt Kristus själf det segrar dock
 på onskans makt omsider.

Ty Gud är däri — hur föraktadt också
 det synes, det vinner sitt rike ändå!

Alt gudaboret skall en gång
 på jorden hylladt blifva,
 och tusenstämmig jubelsång
 skall hatet fjärran drifva —

var tröst blott och bida: mins barnet på strå,
 som sist blef all världenes konung ändå!

Kristendom.

En högtid firas uti kristenheten —
och, osedd själf, går Kristus uppå jorden,
att se den frukt, som ibland mänskligheten
hans lära burit under seklers lopp.

Och öfveralt, i södern som i norden,
i slott och kojor, skolor, domarsalar
sin bild han ser och man om honom talar.
Sig tempel invid tempel resa opp
till värdig dyrkan af hans gudamakt
och täfla med hvarann i ståt och prakt.
Hans lof och pris med orgelbruset höjer
mångtusenstämmig kör mot hvalfvens krön
och för hans namn sitt knä med andakt böjer
så hög som låg vid prästens vink till bön.

Från tempeldörren myllrar massan fram.
Då vandrar Kristus sorgset allvarsam
och osedd själf han skådar på dem alla,
han nyss på knä inför sitt namn sett falla.

En yppig dam, i dyrbart silke klädd,
 sig vräker där mot vagnens mjuka bädd.
 Helt nyss hon mot ett namn af börd förskrifvit
 åt en roué det guld och de behag,
 en särskild nåd så rikt åt henne gifvit.
 På vanlig njutning redan öfvermått,
 hon hvilar nu och tänker upp ett sätt
 att åter tiden döda denna dag . . .

Där åker efter präktigt spann en man
 med fåradt anlet, men med drag, som röja
 den själfmedvetnes stolthet: hjässor böja
 sig öfveralt där miljonären far.
 På tusens fall sig reste engång han
 och där han färdas nu sin fröjd han har
 som bäst att slug vid nya planer dröja,
 som ännu högre skola honom höja,
 men utan skoning störta mången ann'.

Där kommer prästen själf i ämbetsskrud.
 I templet tolkade han Herrens bud,
 men dömde nyss med ord, okristligt hårda,
 sin dotter, som af kvinnans kärlek ledd
 en fallen syster önskade få vårda,
 där hon låg värnlös på sin sista bädd.
 »Se syndens lön är döden: håll dig fjärran
 från alt besmittadt, att ej du också
 din oskuldsdräkt med smutsen fläcka må!
 För *henne* sörjer, dig förutan, Herran!»

Men Kristus ser på dem med fuktig blick,
där de från templet komma, och af smärta
ett sting han känner djupt uti sitt hjärta.
Den dyrkan, han i tempelhalvvet fick,
som längre ej än till dess murar dröjde,
var ej den gudstjänst, som hans själ förnöjde.

Han långsamt bort från tempelskaran vänder
och går som fordom ut kring torg och gränder.
Där ser han tusenden förutan bröd
och tusenden i låga lasters nöd,
som öfvergifna streta, värnlöst strida.
Hvem ser han väl invid de svages sida,
som räcker kärleksfull sin hand till stöd?
Han drinkarn ser, den fallna kvinnan lida,
men farisén föraktfull bort sig vända,
rädd att med kärleksvärk sitt rykte skända.

Han tänker då på dem, som nyss han såg
ur templet träda, och med vredgad håg
han miljonären mins, som dag och natt
blott har till mål att hopa skatt på skatt,
han tänker på de sysslösa rika,
som endast efter nya nöjen fika
och som i templet se blott en teater,
där sinnet njuter af de fromma later,
men samvetet blott söfves mer och mer.
Den fallna utan värn, som nöden drifvit,
Guds bild i sig bevarat mer och förr

än de hon vandrar genom himlens dörr.
 Och farisén, som med förakt blott ser
 på den, ett hjärtlost samfund öfvergifvit,
 han glömmet att för Gud dock all hans dygd
 på sämre grund än hennes last är bygd.

Med sorgsen vrede i sitt hjärta går
 bland folket Kristus kring — men då och då
 en glimt af glädje dock hans öga når,
 när spridda drag han finner sist ändå
 af kärlek, hvilken icke söker sitt,
 men som för arma likars smärta ömmar
 och hvilkens flöde lika varmt och fritt
 mot alla olycksbarn, som lida, strömmar.
 Desamma under, själf han gjort engång,
 dem ser han en och annan ännu göra:
 de blinda ser han läsa, halta gå,
 de stumma tala och de döfva höra,
 de lama upp från plågoläget stå —
 och tyst välsignar han en gudstjänst, värd
 långt mer än mången praktfull tempelgård.

Mot nödens djupa haf en droppe blott
 är all barmhertighet, han ännu funnit.
 Hur ringa frukt har ej hans lära vunnit,
 när nitton sekel snart till ända gått!
 Af sorg hans hjärta gripes då på nytt —
 Hur har hans lära blifvit så förbytt?
 Om hans person man kämpat heta strider,

om gud han vore eller ej, och dömt
hvarändras själar evigt, men omsider
hans eget väsen, *kärleken*, man glömt.

Och dock en dag, den sista stora dagen,
då mänskligheten står af bäfvan slagen,
skall ej han fråga hur de honom dyrka,
ej om de här sig räknat till hans kyrka . . .
nej, frågan, hvilkens svar skall domen fälla,
skall endast människornas kärlek gälla.

Har du, som lefvat själf i öfverflöd,
ej låtit tiggarn sakna dagligt bröd,
har åt den törstige du dricka gifvit,
har du din klädnad delat med de nakna,
och när du såg den arme husrum sakna,
har ej i kölden ut du honom drifvit,
har du besökt de sjuka och de många
i fängelserna plågas timmar långa?
Har du din nästa, huru usel än
han var, bemött som broder och som vän?

Och Kristus beder: Herre än försmäkta
miljoner människor, hvilka icke mäkta
att kämpa emot brott och last och nöd
och tusen andra makt och rikdom samla
och ständigt endast efter mera famla
och vältra sig i yppigt öfverflöd.

Lär dem besinna, dem du mycket gifvit,
till egen vinst ej, men till likars stöd,
hur mycket därmed af dem fordradt blifvit!

Låt, Herre, snart den tid på jorden randas,
då kärlek vinner seger mer och mer,
då hyckleri ej i min dyrkan blandas,
men hjärtats offer man i handling ger.
Må alla jordens tempel gärna ramla,
där nu man tjänar mig på skilda vis
och fyller hvalfven med mitt lof och pris,
blott alla de, mig dyrka där, sig samla
i enig brödrakärlek, att engång*
mitt värk må segra efter bidan lång!

Bygg mig af mänskokärlek upp en kyrka,
så stor som jordens hela rund, och lär,
o Gud allsmäktig, folken att mig där
i sanning tjäna och i anda dyrka!
Då skola där de mina ännu göra
de under, förr jag gjorde här engång:
de blinda skola se, de halta gå,
de stumma tala och de döfva höra
och från de fattiga och ringa då
ej några missljud mera skola störa
den frälsta mänsklighetens jubelsång!

Mannen vid vägen.

Neddignad invid allfarsvägen låg
en man, af lifvets röfvarhänder slagen.
Utmattad, sjuk och sårad, stum han såg
sig kring med ångest uti anletsdragen.
Där låg en bön om hjälp uti hans blick
till en och hvar, som fram längs vägen gick.

Då kom en präst, en gudsman till hans sida
och talte tröstande så månet ord
om Honom, som kom ned till denna jord,
att straffet för vår syndabörda lida.
Tro blott på Honom, och din nöd är all,
bekänn din synd, på knä för Honom fall!
Om ej, så ligg i ditt elände kvar!
En bättre lott du ej förtjänat har!

Och bort han från den arme åter gick.
Den sjuke ingen hjälp och lindring fick.

Då gick där fram en rik och uppsatt man
och stannade där han den arme fann.
Han såg på honom — af sitt öfverflöd
han gärna gaf en skärf i nästans nöd.
Nu till sin tjänare han sade: gif
den usle kläder, dryck och föda; skrif
hans namn bland andras på min fattiglista:
i kristlig kärlek vill jag aldrig brista!

Och bort han från den arme åter gick.
Dock ingen tack sågs i den sjukets blick.

Då gick där fram en enkel, fattig man
och stannade, när han den arme fann.
Han af sin egen dräkt en kjortel drog,
ett stycke bröd af egen föda tog
och sist ett kärl af vatten ned han lade
invid den sjuke och med ängslan sade:
tag detta, broder, mer jag icke äger
att bringa dig uppå ditt plågoläger;
må Herren Gud, den nådige, förbarma
sig öfver dig och mig och alla arma!

Då kom där lif uti den sjukets blick.
Först nu för sina sår han balsam fick.

Julefrid.

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga jublande ur mäktigt fyllda lungor.
 Rymden dallrar alt från väster och till öster
 och från norr till söder, som af änglars röster,
 dallrar af den sekler gamla julesången:
 Si, en frälsare i dag är född oss vorden,
 ära vare Gud i himlen, frid på jorden!
 Världen, uti hat och mörka synder fången,
 vill nu Gud sin goda vilja rikt beskära!
 Uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
 Mänskobarn, sen hit han föddes sekler flyktat
 och ej än ert hat och edra strider lyktat —
 Hållen upp och icke mer hvarandra dömmen!
 Si, i denna kväll han kom till jorden neder,
 för att himmelsk kärlek lära också eder!
 Hållen upp hälst några stunder, hatet glömmen!
 öppnen hjärtat för hans höga kärleks lära:
 uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
 Hvilka skilda banor än I här må vandra,
 bröder, systrar, älsken, älsken dock hvarandra —
 älsken så, som han en gång har älskat eder!
 I, som själfva synden, ack förakten ingen;
 ingen varit ren på vida jorderingen,
 ingen utom han, som kom från himlen neder!
 Älsken alla lika, sådan var hans lära —
 uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
 Alla I, som liden oförskyld och gråten,
 hållen upp och den som er förtryckt förlåten —
 glömmen hvarje oförrätt, som kränkt ert hjärta,
 och förlåten så, som han förlåtit eder,
 och ej den blott, hvilken er om tillgift beder,
 men enhvar, enhvar som gett er sorg och smärta!
 Älsken och förlåten, sådan var hans lära —
 uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
 O förlåten, fäder, edra fallna söner,
 som er kärlek hånat, trotsat bud och böner,
 edra döttrar, som från dygd och heder vikit!
 Också I, som brännmärkts, också I förförda,
 o förlåten alla dem, som lastens börda

en gång lagt på eder och er sedan svikit!
 Älsken och förlåten, så ljöd Jesu lära —
 uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
 Julekväll är inne! Han, som älskat eder,
 steg en gång till jorden denna afton neder.
 Så som han dig älskat, skall du älska lära
 den, som trykt dig ned på plågans dystra läger,
 den, som sökt från dig att rövva hvad du äger,
 den, som taga vill hvad högst du har, din ära —
 Älska och förlåta, så ljöd Jesu lära!
 Då blir frid på jord, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
 Julekväll är inne! Han, som älskar alla,
 kom hit ned att till sig eder alla kalla:
 brottets son och lastens dotter, hör, den ljuder,
 julens maning: skynda, lämna synden, åter
 vänd till honom, hvilkens kärlek alt förlåter,
 som med famnen öppen dig försoning bjuder —
 se, han kallar dig, ditt hjärta åter nära!
 Frid han vill på jord, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
 sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:

Genom larmet malmens helga vågor svänga
och till sist också i minsta gömslen tränga.
Bullret tystnar — en gång jorden stilla hvilar;
dagens, nattens oafbrutna äflan tiger.
Klockeklangen fridens högtidsstund inviger.
Hatet slutar upp att hvässa sina pilar.
Och en stund är saligheten jorden nära:
uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
Julekväll är inne! Genom fängselmurar,
in i dunkla kyffen, hvarest brottet lurar,
som af fjärran änglaröster nu det tonar —
Tjufven blyges, vekt det blir i mördarns sinne
och den fallna gråter vid sin oskulds minne.
Änglaröst från himlen, du som alt försonar,
saligheten bringar du en stund oss nära:
uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Vida öfver jorden tusen klockors tungor
sjunga manande ur mäktigt fyllda lungor:
Julekväll är inne! Också de, som smida
emot folk och stater lömska vapen, bida,
lägga bort en stund att Gud och himmel håna. —
Dynamiten tiger. Petrolösen gömmer
facklan och sitt hat vid hemmets härdar glömmer. —
Själftva krigets åskor höra upp att dåna. —
Si, en stund är saligheten jorden nära,
uppå jorden frid, åt Gud i himlen ära!

Knappast tystnar dock däruppe helga malmen
och det sista ljudet dör af julepsalmen,
innan strid och äflan, hat och täflan åter
vaknar vida och sitt missljud höra låter —
Ack, hur dyrköpt är dock icke julefriden!
Blott ett dygn om året jorden den välsignar:
under synders börda så hon åter dignar. —
Kom du då förgäfves, Herre, skall i tiden
saligheten aldrig komma mer oss nära:
evig frid på jord, åt Gud i himlen ära?

Marknaden.

Marknad nu i staden är.
Greta har sin fästman där.
Tyst i stugan sitter
hon och träget spinner,
lyss till titans sorgsna kvitter
invid fönsterrutan —
och en tår
ned för kinden rinner.

Bröllop snart med fröjd skall stå.
Hvarför gråter Greta då?
Anders ju i staden
glad och nöjsam tågar
genom bodar, hela raden,
och på alt, hvad Greta
önskat blott,
muntert priset frågar.

Själff hon icke vet hvarför
bröstat sig i vågor rör,
vet ej hvad hon känner —

icke sorg, ej smärta —
 men en häftig oro bränner
 i det unga bröstet,
 snabba slag
 klappar hennes hjärta.

* * *

»Anders, kom med, töm några glas!
 Ser du hur skylten vinkar!
 Nog lofvar jag
 muntert kalas!
 Låt oss i dag
 gladt för dig och din flicka
 dricka!»

* * *

Gästerna gräla och skrika.
 Krögarmor med näsa röd,
 ögon trissor lika,
 raglar mellan öl och mjöd,
 men gehör ej finner,
 ingen fred hon vinner.
 Mer och mer
 vinet ger
 kraft åt strupe och armar
 och druckna skaran vildt och högljudt larmar.

Anders bland sjungande vänner
 tömmer i botten glas på glas.

Vinet i bloden bränner,
visst det blef ett gladt kalas!
Lust och löjen leka,
tusen tankar smeka
honom här.
Yr han är
och för Anders flicka
de muntra vänner täta skålar dricka.

Vännen hans bäste nu talar.
Drucken, på Anders argt han ser,
Greta slugt förtalar
och mot skaran hånligt ler . . .
Knifven Anders höjer —
en minut det dröjer —
och ej mer
vännen ler . . .
Skaran mer ej larmar,
men mördarn gripes hårdt af starka armar.

* * *

Marknad nu i staden är.
Greta har sin fästman där.
Tyst i stugan sitter
hon och träget spinner,
lyss till titans sorgsna kvitter
invid fönsterrutan
och en tår
ned för kinden rinner.

Gråter, vet dock ej hvarför
bröstet sig i vågor rör,
ej att innan kvällen
fästemannen sitter
fjättrad i den mörka cellen.
Träget blott hon spinner,
ängslig hör
titans sorgsna kvitter.

* * *

Långt fjärran i Sibirien
en liten stuga står.
Där faller mången afton
af saknad tår på tår,
af saknad efter fosterland,
det bästa jorden bär —
Och Anders enkla stuga
den lilla kojans är.

Dock ensam där ej bor han.
Hans vän med honom drog.
När han i fjättrar smiddes,
all fröjd i hemmet dog.
Där delar hon hans öde
och lärkan drillar gladt
hur trogen kärlek blifver
vår lefnads bästa skatt.

Men titans sorgsna kvitter
det ljuder äfven där
och dit från fosterlandet
ett dystert minne bär.

Den brustna ringen.

✍

Vid veckans slut de en följd af år,
de fyra, troget suttit tillsamman
och smuttat smått på sin toddytår,
men pratat mest uti allsköns gamman
om dagens frågor, om flydda dar
och alt som blott dem rann i sinnet.
Och bandet, bandet som höll dem kvar,
olösligt kvar, det var ungdomsminnet:
Ett lefve för ungdomens minnen!

Studenter blefvo de samma dag
och höllo troget ren då tillsamman,
när hjärtat ännu slog friska slag
och lifvet endast var fröjd och gamman.
Nu hade de väl familj enhvar
och tjänst i staten och — brödbekymmer.
Dock på den sista af veckans dar
all sorg för ungdomens minnen rymmer!
Ett lefve för ungdomens minnen!

Den skålen, ack huru mången gång
 de tömt den skålen med fröjd och gamman,
 när så de sutit kvällen lång,
 de fyra trogna vännerna samman.
 I kväll de kommit endast tre . . .
 Hvar är den fjärde? Det frågar ingen.
 De veta det alla — och tyst de se
 på tomma platsen i brödraringen
 och vekna vid ungdomens minnen.

Sist bryter tystnaden en af dem:
 »den förste af oss har han svikit fanan —
 men nio barn och ett fattigt hem!
 För mindre nog mången beträddt den banan —
 Ej jag vill en censor ta i försvar,
 men dömer ej håller — hans eget öde
 är redan hans dom! Vår vän han *var*
 dock förr i lifvet. Det sagts om de döde:
 de mortuis nil nisi bene».

Där glänste en tår i hans ögonvrå.
 Till munnen stilla han glaset förde,
 men tysta sutto de andra två
 och värmande brygden ej de rörde.
 Till sist den ene en suck dock drog
 och långsamt och tungt han tog till orda:
 »Och nu bland oss kan det vara nog
 om detta — och nu vår *vän* vi jorda . . .
 De *mortuis* nil nisi bene».

Den tredje då sade: »sig själf han dömt,
ej mer i vår krets skall han någonsin träda.
Han döljer sig nog, som han nu sig gömt,
oss höfves det icke att honom smäda.
Hur lifvet är hårdt! För alt ädelt hur varm
var han dock ej i de flydda tider? . . .
Det minnet jag gömma vill i min barm.
Ett lefve, hur än i mitt hjärta det svider,
för ungdomens heliga minnen!»

Blomsterflickan.

Själ lik en liten rosenknopp,
 ser bedjande den lilla opp.
 Kring gränderna redan och torgen
 hon gått med den blomfyllda korgen —
 i restauranten sist hon står,
 ty hemmet ej hon nalkas får,
 när ännu fins rosor i korgen.

Hvad liten Sally tjänat har,
 i brännvin byts af mor och far. —
 Men herrarne skämtande smeka
 de rodnande kinder och leka
 med lilla Sallys mjuka lock. —
 Hon velat fly, men stannar dock,
 ty än finnas rosor i korgen.

Och liten Sally vuxit opp,
 är nu en ros, ej mer i knopp.
 Men än hennes mor henne sänder

som för till torg och till gränder.
Hon säljer blommor dock ej mer;
till pris åt hvem som vill hon ger
de rodnande rosor på kinden.

Nu far är död och mor är död
och Sally mer har ingen nöd:
de lärt henne vägen, de döda,
till mera än kläder och föda;
fast härjad till sin kropp, dock gull
hon samlar hela famnen full
med målade rosor på kinden.

När stundom ångest faller på,
som far och mor vet hon också
de aggande tankar betvinga.
När döfvande dryckerna bringa
den enda fröjd hon mer har kär,
att säll hon är hon högljudt svär
med målade rosor på kinden.

Från ruset ej hon vaknar förr
än döden öppnar grafvens dörr,
och ingen på jorden skall finnas,
som henne med saknad skall minnas.
Till sist ändock vid hennes bår
där faller en och annan tår —
längs målade rosor på kinden. . .

Sjömansbruden.

Så säges det, jag vet det,
att du är långt från mig,
att haf och länder ligga
emellan mig och dig —
de klandra att jag munter
mig visa kan ändå
och fordra att jag ständigt
skall tyst och sorgsen gå.

Men det är ej mitt lynne —
hvad hjälpa tårar mig?
om de i floder flöte,
ej närmre kom jag dig;
jag låter dem förundra
sig bäst de vilja det,
ty innerst i mitt hjärta
de ännu aldrig sett.

Men det är ingen sanning
att du är långt från mig,
att haf och länder ligga
emellan mig och dig,
nej, innerst i mitt hjärta,
dit ingen skådat, där
du hos din trogna flicka
i alla tider är.

Och därför vill jag fråga
härnäst de klandra mig
och påstå att så litet
jag likväl älskar dig:
då närmst af alt på jorden
du är mig, skulle då
jag ej få glädjas, utan
i sorg och tårar gå?

Ladugårds-Maja.

•

I stall och ladugårdslängor ren
en stund vi vandrat, vi båda,
min värd och jag, och förtjust han sken —
»Sku' tro att just int' hos hvar och en
ä' sådan ordning att skåda?
För alt det här
har jag dock den där
att tacka, henne därborta!
Alt går som en dans.
Om hon ej fans,
vi säkert kommit till korta.

Hon sköter sig som en riktig karl!
Hur raskt hon vet att sig svänga!
Ja, alltid hennes parti jag tar,
fast trenne ungar — med hvar sin far —
vid hennes kjolar sig hänga.
Det hör ej hit,
då med lust och flit

hon alltid passar sin syssla,
ty ingen har
jag i all min dar
sett så om kräkena pyssla.

Ful ä' hon nog med besked — d'ä' sant,
bäst är ej henne betrakta!
Humöret ofta också på kant —
en sinkadus ger hon nog galant
den som int' vet sig att akta.
Ja, ja, ändå
vill jag hålla på
den flickan alla de tider,
fast dotter min,
som har nos med skinn,
har sagt att fanken mig rider.

Hvad gör väl hon? Hon i skolan fått
nog mycket lära att veta,
men huru har det väl sedan gått?
Nu sitter hon vid klaveret blott
och blyges vid att arbeta.
Och ässpuké
hon sig stänker me'
och alt hvad nu det kan heta. —
Så är det fatt
med den skatten, att
min galla just det kan reta.

Men Ladugårds-Maja — det säger jag —
gån på ni andra och skällen! —
det är en flicka till mitt behag,
som tager modiga raska tag
från bitti' till sena kvällen!
Den doft *hon* har
ä' int' synnerligt rar,
den hör henne till, d'ä' gifvet!
Hon heder har
däraf all sin dar —
sin plats hon fyller i lifvet!»

På sidan.

Hvarje söndag jag de andra
till min faders graf ser vandra,
dyra blommor med sig bära
att med dem hans minne ära;
fast min far han var också,
får med dem jag aldrig gå.

Deras nådebröd jag spisar —
det är nog att så man visar
att man icke helt förglömmar
hur jag i mitt hjärta gömmer
samma faders blod som de,
fast de med förakt det se.

Ack, om icke döden tagit
honom bort, försorg han dragit
nog om mig, som om de andra!
Honom aldrig vill jag klandra,
mins så tydligt än i dag
älskad faders anletsdrag.

Mins så tydligt hur han smekte
mig och vänligt med mig lekte:
»se blott, hur hon lärt sig skicka,
och så snäll hon är, min flicka»,
sade han och lyckligt log,
då han i sin famn mig tog.

Hvarje söndag nu de andra
ser jag till hans grafvård vandra,
dyra blommor med sig bära,
att med dem hans minne ära;
fast han var min far också,
får med dem jag aldrig gå.

Men jag smyger efter sakta,
vill på afstånd dock betrakta
hur de rosenkransar vira
kring hans grift och fint den sira —
i en sidogång jag står
gömd och hör hur hjärtat slår.

Hur det bultar! nu de andra
ser jag åter hemåt vandra —
inga rosor jag kan bära,
att med dem hans minne ära;
hur jag önskade, ändå
råd därtill kan jag ej få.

Men jag kan mig ej betvinga,
måste fram till griften springa
och min mun mot stenen trycka,
den med varma kyssar smycka,
tänker att min fader då
skall sitt arma barn förstå.

Den blinda modern.

» **B**lind och döfstum — hårda öde,
som min moder träffat har!
Ack, så långt jag mins tillbaka
hennes bittra lott det var
att i långa, långa dagar
släpa fram sin lefnad så —
hvem till henne kom, med möda
endast kunde hon förstå.

Underbart det dock mig synes,
jag det aldrig glömma kan —
och så långt jag mins tillbaka
ständigt jag detsamma fann —
att då *jag* vid henne rörde
strax den arma kände mig
och förutan minsta tvekan
drog mig genast hän till sig.

Och likväl hon som en moder
ej fått vara emot mig,
andra människor städse vårdat
och mig ledt på lifvets stig,
och blott sällan tid jag funnit
att besöka henne, där
långt från staden hennes lilla
undangömda stuga är.

Underbart och oförklarligt
mig det därför ofta var
att hon ren sitt hufvud vände,
blott jag dörren öppnat har —
nu, när äldre jag har blifvit,
sist jag dock den tanken fann,
att en moder med sitt hjärta
kanske se och höra kan».

Vår-tagna.

Och vårens vackra yngling med det doftande hår,
 de förtrollande ögonen blå,
 på ängar, i lundar, i hagar han går,
 där sipporna stå,
 där häggarna strö
 berusande snö —
 men akta dig, akta dig, knoppande mö,
 var blott noga på vakt,
 han vill draga dig,
 han vill taga dig,
 och han lockar ditt sinne med makt.

Hör vårens alla gigor nu i dal och på höjd
 de så bjudande spela till dans —
 och våren han svänger i jublande fröjd
 sin doftande krans.
 Lätt svingar hans fot!
 Hvem kan väl stå mot?
 »Jag botar all krämpa, all smygande sot!»
 Hör, han lockar dig så —

han vill draga dig,
han vill taga dig
med förtrollande ögonen blå.

Men vårens vackra yngling väcker oro och strid
öfveralt, dit de ögonen se.
Förbi är det där med alt lugn och all frid —
ty hur de än le,
de ge dig ändå
där djupt ur sitt blå
en smärta, som vaknad ej mer skall förgå —
hur de locka också,
må du akta dig,
må du vakta dig
för förtrollande ögonen blå!

Men våren han står och jublar och ler
och på knoppande tärnorna ser.
»Si, jag drager er,
si, jag tager er
alt mer och mer,
alt flere och flere hvar ny minut —
på min tribut
blir aldrig slut,
så länge lifvet är lif! Så kommen, I små,
vid gigornas spel låt i dansen oss gå!»

Och tärnorna små
blott väntande stå

och längtande, darrande hviska de så:
»O du lockiga vår
med det doftande hår,
de förtrollande ögonen blå,
kom blott, slingra din arm
om vårt bäfvande lif,
kom, åt knoppande barm
din välsignelse gif —
kyss oss, eldig och varm!
Se, vårt lif är så kort —
ej förinne det bort
som en rännil i sand!
Med ditt trollspö oss rör,
det som blommorna strör
öfver vågor och strand!
Kom, i dansen oss för
ut till lif och till lust
ifrån hvardagens grå,
dit, där vindarna gå,
dit, där böljorna slå
mot den vinkande kust!
Själftva mullen får lif,
när du andas därpå,
och en eggande lukt
ur den myllrande fukt,
full af aningar, då
till vårt innersta når!
Tag oss, doftande vår,
och din värme oss gif!
Af ditt alstrande lif

sänk en droppe också
i vår knoppande barm —
kyss oss, yngling, eldig och varm!»

Du knoppande tärna, fast ej du mig hör,
jag sjunger ändå:
var väl på din vakt
och tag dig i akt
för våren, den falska, med ögonen blå!
Den purprade sky gömmer tårarnas skur:
i kyssen, som glöder, står sorgen på lur.

Jag vet det, den sången als icke dig rör —
det är en gång så:
när glädjen är slut
och du gråtit ut,
då, flicka, först då skall du lifvet förstå!
Men själfva vi måste det lefva enhvar —
och våren har makt, när han lockar och drar.

Skog-fången.

Han gått sig vilse i den vida skog
och nu på tufvans mossor ned sig slog;
trött efter dagens vandring där han hvilade
och såg hur solens sista strålar lekte
och mellan trädens gröna blad sig silade
i ringar ned på marken, där de smekte
dess gräs och blommor, ströende sitt gull
i småmynt ut än åt den svarta mull.

En fläkt då genom skogens svalka drog,
den smög bland träden fram så kvalmigt ljum
och förde med sig hela famnen full
med söta dofter af majanthenum.
Så underligt hans sinne den betog. —
Och dufvoparet uppå björkens gren
begynte sakta kuttra. . . .

Solen sken

alt blekare — och åter kvalmig drog,
 en fläkt igenom skymningsdunkel skog.
 I millioner blad där gick en susning;
 alt högre bruset steg; till sist hans öra
 sig tyckte fjärran valdthornstoner höra,
 som fylde själen med en dof berusning.

— — — — —

Han såg sig om — invid hans sida stod
 en grönlädd mö; gestalten nästan smälte
 med skogens bakgrund samman, men en hatt,
 en flugsvamp lik och röd som blodet, satt
 kokett på hennes rika lockars natt.
 Ett valdthorn bar hon fästadt vid sitt bälte.

Orörlig stod hon och på honom såg
 med ögon, mörka som två djupa brunnar.
 Men plötsligt blef det honom hemskt i håg.
 Han velat fly — betagen, maktlös matt,
 som fjättrad under hennes blick han satt.

»Du fruktar — och likväl du kallat mig!
 En längtan såg jag växa upp i dig,
 som drog mig hit — — —

Hvem är jag? ja, därpå
 jag mycket kunde svara, ty jag bär
 nog många namn — dock icke hvem jag är,
 om dem jag sade, viste du ändå.

Men vill du höra en predikan här
i skogens tempel? Där i höga rader
sig resa upp de grönskande arkader,
det templet med dess valdthorns klang är mitt!
En annan gud här härskar än i ditt.
En annan är hans lära. . . .

I din kyrka
du lär ditt kött att späka, lär att dyrka
försakelsen som högst af alt. — — —

Hvad vinning,
när törnekronan sargar sist din tinning?
Nu lyssne du engång till skogens röst,
där hvarje blad i träden har en tunga,
och alla säga: död skall komma, höst
skall lös oss rycka, evigt icke unga
vi skola grönska, — men vi njutit ut,
då en gång sol och värme taga slut,
och ingen, ingen ser du ångra här
det lif, de lefvat. . . .

Dock en sanning är
att skogen väcker likafullt en ånger,
en ånger hos oss öfver alla gånger
vi glömt att fullt af livvets gåfvor njuta. — —
Du rädes för min lära. — —

Tänk dig blott,
när också du engång skall nödgas sluta
och går att dela vissna bladens lott:
att då ej andra minnen ega kvar,
än minnet hur du allt försakat har,
som kunnat tända glöden i din barm,
att sitta slocknad och med kraftlös harm,

att så du låtit vinets pärlor brista,
tills drycken surnat! — med det enda minne,
att köld du spridt kring dig ur kyligt sinne.»

»Nej», sade hon — med lidelse hans hand
hon tog i sin, i ögats djup en brand,
som gnistor äfven i hans hjärta sände
och flammor högt uppå hans kinder tände —
»nej, när vi ålderdomens is en dag
i våra ådror känna, må vi då
af varma minnen tinas upp igen.
Att lefva så, det, yngling, kallar jag
att lifvets enda mening rätt förstå.
Skall utan svar du engång stå, min vän,
på frågan hvem du skänkt ditt hjärtas glöd
och hvem din ungdomsblod så varm och röd,
hvems lif har du gjort rikt och fullt, ack, har
du bäfvande af lycka någon gång
fått känna själf hur lifvets högtidsång
med jubel genom alla lemmar far,
likt stormen fram?»

Och närmare hon smög
sig till hans sida — hennes öga sög
sig in i hans.

»Nej, snart är alt förbi —
och här med slappa händer sitta vi — —!
Hör skogens sång: den liknar en fanfar,
som eggas, manar — att, när bort vi gå
bedrifter, sånger, fest och famntag må
de minnen glada, rika, varma blifva,

som blodet ännu i det sista lifva!
 Minuterna de flyga oss förbi,
 som svalor snabba — —, låt oss gripa i
 det unga lifvets lust!

Snart alt är slut
 och här du sitter, yngling, och blott dröm-
 mer — —

En enda, saligt stormande minut,
 när helt man lefver och sig själf förglömmar,
 skall evigt lefva kvar uti vårt minne!
 Töm lifvets nektar! Nu är stunden inne!»

* * *

När åter upp han vaknade till sans,
 af våta pärlor kände han en krans
 rundt om sitt äne.

Ej det minsta spår
 af henne kunde mera han förnimma.
 Där borta blott i skogens dunkla snår
 han skimra såg en hvit och flyktig dimma.

Då reste han sig långsamt upp och gick
 med gången vacklande och mattad blick.
 Men plötsligt skrek det fram ur prässadt bröst
 med af förtviflans ångest bruten röst:
 »hvem var du, hvem? Var värlighet du väl,
 o svara, var du ej en villa blott,
 en spöksyn, skapad af min sjuka själ?»

Då tätt invid ett hest, ett sakta skratt,
en hväsning likt, hans häpna öra når:
»Om värklighet, om villa, lika godt!
Min gud är Pan! kanhända kan du ana
hvem nu i mig du famnat —: all naturens,
det dolda lifvets, växternas och djurens,
din egen, innerst jäsande natur!
Jag går på jakt, som fordomdags Diana! —
Det villbråd dock, som mina blickar spana,
är ädlare än skogens vilda djur.
Er, kristne ynglingar, man hata lärt
alt, som för mig är själens dyrkan värdt.
Jag dyker plötsligt fram på eder stig —
Var lugn — jag bär ej koger —, fångar bara
er in i mina mörka lockars snara
och lär ock eder åter älska mig! —
Om än I kväfvens där också till slut,
nåväl! af mig I fått till skänks likväl
er snabba lefnads sällaste minut!

»Nu vet du, hvem jag är och nu farväl!
Farväl! jag hviskar. — Den, som engång får
som du min heta trolldrycks sötma smaka,
mig flyr och hatar, men hvart än han går,
ej mig det rör — jag eger dock hans själ,
han blifvit min och vänder städs tillbaka!»

Så hördes åter samma hessa skratt —
Han sprang igenom skogens dukla natt
som jagad, tills han lemnat ren dess bryn.
Där bredde slätten ut sig för hans syn.
På fältet såg han kyrkans hvita hvalf,
och horisonten såg han vid och fri —
och tornets spira mäktigt höja sig
mot himlen upp, liksom ett ångestskri.

Då tyckte han att tempelklockan skalf
af toner, kända från hans barndomsdar.
Och när han kom till templet, slut det var
med all hans styrka — där han måste böja sig
och föll i gråt.

När morgonsolen rann
i klarhet upp, den ännu honom fann
i snyftningar på kyrkotrappan kvar.
»Den som har fått min trolldrycks sötma
smaka,
han blifvit min och vänder städs tillbaka!»
Så ljud en hviskning ännu i hans öra. —
Kan intet då dess hemska makt förgöra!

Den bedragne.

» Du har bedragit mig —
kan jag väl hata dig?
All min längtan,
all min trängtan
fått i dig gestalt och form.
Blott en blick af dig
bragte tröst åt mig,
lugn i mina känslors storm!
Helt har du tagit mig! —
Fast du bedragit mig,
kan jag väl hata, kan jag förakta dig?

Jag vill betrakta dig
än som i flydda dar,
minnas hvad du mig var,
hvad du mig alltid är:
dig och blott dig begär
än min längtan,
all min trängtan —

aldrig, ack aldrig jag
skall uti andra drag
kläda min innersta åtrå mer!
Du som bedårat mig,
hur du än sårat mig,
dig och blott dig i min dröm jag ser!
Hvar och en droppe, som varm
rinner ännu i min barm,
speglar för alltid din bild,
fager och älsklig och mild —
helt har du tagit mig!

Du har bedragit mig . . .

Hur du din tro än brutit,
gift i mitt sinne gjutit,
jag dock mitt öga sluter,
drömmer alt än och njuter
som då jag vid din hand
leddes till lyckans land.
Och alt ännu som då
dofter emot mig slå,
döfvande blomsterånga,
att mina sinnen fånga — —

Du som bedårat mig,
hur du än sårat mig,

kan jag väl hata, kan jag förakta dig? —
Jag kan betrakta dig
blott som i flydda dar,
minnas hvad du mig var . . . .»

Isbränna.

Där drifvan länge låg på ängen kvar,
hon kala, gula fläckar bildat har,
af isen bränd till roten torfvan är
och ingen grönska, inga blommor bär.

Så kan också i hjärtat dröja kvar
ett isigt ord och bränna kal och bar
en fläck däri, som mer ej grönska bär,
hur rikt på sol och ljus än lifvet är.

Farväl!

O, du de doftande rosornas land,
ännu en sista trånande
blick vill jag sända
bort till din fjärran blånande
strand.
Ännu en gång
vill tillbaks jag mig vända,
innan du sjunker, sjunker för alltid
vid den försvinnande synkretsens rand!
Ännu en sång
vill ur min brinnande själ jag dig sjunga —
sedan må livvets vågor mig gunga
bort dit mitt öde
så har bestämt,
bort bland de lefvande döde! . . .

Nu vill jag sluta
ögat och njuta,

njuta med vemodig lust
 än uti minnet
 alla de tjusande,
 sinnet så ljufligt, stilla berusande
 dofter, som blandas,
 ack, på på din fjärran förtonande kust,
 dofter af myrten, ros och jasmin;
 ännu en gång
 vill jag tömma i minnet
 droppen, den sista,
 af dina drufvors smärtorna döfvande,
 sorgerna söfvande,
 lifvet försonande must!

Tömma!
 Och sedan ut bland de vreda
 böljor igen, för att kämpa och — glömma!
 Sak vare samma,
 om det må bära, om det må brista!
 Glömma? . . . .
 När på min irrfärd där i de riken,
 hvarest de härska, de lefvande liken,
 när bland de leda
 giftiga ångor någongång vinden
 bringar en doft af ros och jasmin,
 skall då ej flamma
 åter i lågor mitt domnande hjärta,
 skall icke kinden

värmas, som förr af ditt glödande vin,
skall jag ej säll, fast med blödande smärta,
skåda i drömmen din soliga strand,
du mina doftande rosors land?

Nya tider vänta.

Gräftan marken sargar, förd af starka händer,
torfva efter torfva rifver lös och vänder.
Hagens fagra blomster, upp med roten ryckta,
se sin prakt och skönhet nu för alltid flykta.
Ljusa, höga björkar, gråa alar, alla
djupt i roten huggna ner till jorden falla.
Icke mera skola trastens toner ljuda
uti lundens kronor och till drömmar bjuda.
Gårdens unga fröken skall ej mer sig närma
torpets hage, aldrig där som fordom svärma.
Stackars lund, din tjusning är af hårda händer
evigt härjad, aldrig mer hon återvänder.
Med en suck hon flyktat nu, den gamla tiden —
nya tider vänta, hennes dag är liden.

Nya tider vänta! Multna skall det gamla,
multna bort att kraft åt nya rötter samla!
Hör hur eget det bland björkens grenar knakar,

i dess krona gnista efter gnista sprakar,
 flamman växer, muntert till sitt värk hon tågar,
 snart i rökmoln inhöljdt hela fältet lågar.
 Hvarje spår af trån och blommor nu försvinner,
 lundens ädla fågring ned till aska brinner.
 Vänta! — ned i askan gyllne korn man sänker:
 »nya tider komma!» såningsmannen tänker.

Nya tider komma! Snö betäcker sädden,
 men ren kornen brustit, redan spirat brodden.
 Nya tiden kommit! lifvet åter strålar
 och, där hagen stått, med solljus himlen målar
 åkerfält i vårens första späda grönska:
 ljufvare en hvila ej din blick kan önska!
 Trasten flytt, men lärkan upp mot höjden stiger
 och i jubelsång den nya tid inviger.
 »Är ej åkern vacker?» torpargubben frågar
 och en stilla glädje i hans öga lågar:
 ingen nöd och hunger, fältens rika gröda
 lofvar nu åt hustrun och åt barnen föda.
 Är ej åkern vacker! gyllne fält nu bölja
 och bland sädens gull sig täcka blommor dölja.
 Nu i muntert glam längs åkerns gröna linda
 springa barn och kransar sig af blåklint binda.
 Nya tiden kommit! Svärmisk fröken nalkas
 väl ej mera dit, där friska bondbarn skalkas,
 men så varm är fläkten från den mogna rågen
 och så sorgfritt gladt det enkla folk i hågen.

Nya tider vänta! Multna må det gamla,
huru skönt det varit, må det likväl ramla!
Mången blomma gärna må med rot uppräckas,
sköna trån och buskar huggas ned och styckas!
För en ny tids fågring multna må den gamla,
multna bort, att kraft åt nya rötter samla!

Vaggsång.

»Sof sött, sof stilla,
min gosse lilla!
Väx stor, väx stark,
väx stark som far.
Som han engång
i framtids dar
skall du ock rödja
ödemark!
Väx stor och stark
vid din moders sång!

Sof sött, sof stilla,
min gosse lilla!
Väx kärleksrik!
Välsignelse
och kraft en sång
skall kärlek ge!
Väx du, all kärleks

Herre lik,
väx kärleksrik
vid din moders sång!

Sof sött, sof stilla,
min gosse lilla!
Väx glad och nöjd,
hvad öde än
blir ditt engång!
Jag vet en vän,
som segrat, fast af
korset böjd!
Väx glad och nöjd
vid din moders sång!

Sof sött, sof stilla,
min gosse lilla!
Väx manligt fri,
du Finlands son!
Helt visst engång
vårt land ifrån
hvar usel boja
fritt skall bli!
Väx därför fri
vid din moders sång!

Sof sött, sof stilla,
min gosse lilla!
Väx fri, väx stark!

Se, stormen far
kring land och bygd!
Sitt rof han tar
och furor bryter
i skog och mark — —
men du, väx stark
i den högstes skygd!»

Hafvet.

(Tillegnad Nyländska jaktklubben.)

✎

Åter det våras — i fjärran ljuder den välkända
sången —

hafvets mäktiga brus dånar mot klippor och skär,
tusendestämmig jagar frihetens väldiga stormmarsch
fram öfver blå ocean, bräckande bojornas band.

Vinterns isiga våld ej evigt den mäktige tvingar,
utan rast eller ro jäser det städs i hans barm.

Evigt ung i sin själ, han samlar sin kraft och ånyo
bryter med seger sig fram, fram till frihet och lif.

Var oss hälsad du sång af tusende friade böljor,
var oss hälsad med fröjd — kär för vår långtande
själ!

Du ger oss hälsa och lif och löften åt manliga
sinnen,
löften som tjusa vår hug, löften som vidga vårt
bröst.

Där bland de skumhöljda gröna vågorna sväller
vårt hjärta

Bröder, kamrater, ett lefve höje vi därför för hafvet,
 lefve för äfven enhvar hafvets friborne son!
 Lefve för manlig kamp och ädel täflan i idrott,
 idrott som binder oss fast samman med vänska-
 pens band!

Se, när kvällen är när, blott stilla dyningar gunga,
 dagens idrott är slut, gå vi åter i hamn,
 men där jollrar ännu den sakta plaskande bölja,
 hviskande minnenas ord än för vår domnande själ.
 Så, när engång också mot livvets afton det skym-
 mer,
 dagens idrott är slut, lugn och hvila vi sökt,
 skall i vår själ likt böljeslag vi ännu förnimma
 hviskning från tid som flytt, minnen om idrott
 och kamp,
 minnen om vänner, som delt vår lust och vår är-
 liga täflan,
 härdat med oss sin håg, vuxit sig in i vår själ.

Bröder, kamrater, ett lefve höje vi därför för hafvet,
 lefve för äfven enhvar hafvets friborne son!
 Lefve för manlig kamp och ädel täflan i idrott,
 idrott som bundit oss fast samman med vänska-
 pens band!

På Mälarvåg.

Ren dagens sorl är tystnadt och knapt ett eko
matt

däraf förnims på gatorna och torgen.
Då skjuter ut en julle i stilla sommarnatt
från stranden invid höga kungaborgen.
Den glider sakta fram på den spegelklara våg
längs Mälarns fagra, löfbeprydda stränder,
där vakan sitter gömd och med älskog i sin håg
sin känslas välljud öfver näjden sänder.

Men öfver blåa djupen den lilla jullen bär
så dyrbar last uti sitt ringa sköte:
två kärleksvarma hjärtan den ljufva bördan är,
som än i ord ej trädt hvarann till möte.
Och lutans toner stämmas och sången går så rik,
så innerlig, långt hän i ljumma natten,
det skimrar öfver strand och det skimrar öfver vik,
där jullen glider på de klara vatten.

»— Så kär af hjärtat håller jag visst herdinnan min,
 mig mera dyr än guldet i min krona,
 och länge, ja för evigt skall hon uti mitt sinn'
 som drottning öfver mina känslor trona!
 Och om en fattig flicka förut du också var,
 du är, min sköna Karin, det ej mera:
 mer makt än alla kungar på jorden den dock har,
 som öfver kungahjärtan kan regera!»

Så ljuda sångens toner. — I femtonårigt bröst
 så mäktigt känslans rika strömmar rinna,
 ifrån sin dvala väckta af kungaskaldens röst,
 och lågor på de lena kinder brinna.
 Men på hans sköna drag hon med sällsam bäfvan
 ser,
 hon tänker på sin barndomsdag, den flydda,
 då glöder kinden högre och hon slår ögat ner
 vid minnet af sin moders gömda hydda.

Men kungen talar vekt och kring tärnans lif sin
 arm
 han slår och henne till sitt hjärta drager;
 så ovant då sig höjer i vågor hennes barm
 och blicken skymmes af en fuktig dager.
 »Min herre konung», talar den unga jungfru då,
 »Du som till mig Dig velat nedersänka,
 jag ödmjukt vill Dig tjäna och hvad Du fordra må,
 jag offervilligt alt åt dig vill skänka.

»Om trofast eller icke Du blir mot mig engång,
jag vill Dig älska till den bleka döden;
och om Du mig förskjuter, jag minnas vill din sång
och hämta tröst ur den i alla öden.
Jag minnas vill att engång likväl Du haft mig kär,
att engång jag fått hvila vid ditt hjärta!
O, herre konung, aldrig jag större fröjd begär,
om än den följes af den största smärta!»

Som moln för sommarvinden, så ock för hennes
röst

från kungens sinne alla skuggor vika.

Där vaknade en känsla i djupet af hans bröst,
en ed att aldrig liten Karin svika.

Men när den första kyssen på jungfruns läppar
brann

och upp hon slog sitt sällhetsdruckna öga,
hon såg hur ifrån fästet en stjärna tyst försvann
och föll i djupet ifrån himlar höga.

Vårsyn.

Tjugu år var jag,
sexton endast du —
och ändå ännu
som det vor' i dag
mins jag hur du då
vid min sida gick:
endast blick i blick,
ej ett ord — ändå
kunde båda två
vi det godt förstå
hvad i dig, i mig
stilla rörde sig.
Då din hand jag tog,
ack, jag mins det väl,
hur mot mig du log,
men från själ till själ
då en gnista slog. —

Det var köld och snö
uppå marken då —
det var vårens tö

kring oss båda två,
det var bäckars språng
öfver stock och sten,
det var fågelsång
på hvarenda gren
och den doft som slår
ifrån tufvan opp,
när i väntans knopp
ännu blomman står!
Det var sol och vår!

Redan tjugu år
sedan dess förflytt.
Alt ha de förbytt.
Skilda vägar gå
nu vi båda två.
Kanske mer ej jag
kände dina drag,
om engång till dig
ödet förde mig —
Men när än jag går
ut i sol och vår
ibland bäckars språng
öfver stock och sten
och hör fågelsång
på hvarenda gren,
känner doften slå
ifrån tufvan opp,
från de blommor små,
som i väntans knopp,

än så blyga stå —
ack, helt plötsligt då
ser jag dig också,
dig vid sexton år
midt i sol och vår!

„Viel-liebchen.“

I mandelträdens skugga
 vid fjärran Donaustrand
 du plötsligt mot mig sträckte
 din fina hvita hand,
 du rakte mig en mandel
 och själf du höll en ann',
 då i det bräckta skalet
 du tvänne kärnor fann.

»Viel-liebchen», ack jag minnes
 din skälmska hviskning än,
 »till nästa gång viel-liebchen»,
 jag aldrig glömmet den!
 Och skulle jag förlora
 vårt vad den nästa gång,
 så tvang du af mig löftet
 att plikta med en sång.

Hur längtade med sällhet
jag efter denna stund,
som själfmant kom att lossa
mitt hjärta och min mun!
»Viel-liebchen», ack de orden,
de skulle tolka nog
den känsla, dold i djupet
utaf mitt hjerta slog.

Dock, ödet bort mig förde
från Austrias sköna land,
jag såg dig aldrig mera
vid blåa Donaus strand —
och år förgingo, ännu
i drömmen någon gång
»viel-liebchen» ljud, likt toner
ifrån en älskad sång.

Med ens på boulevarden
jag i Paris en dag
uppå min axel kände
ett lätt och hastigt slag,
och i mitt öra klang det
»viel-liebchen» med en röst,
som trängde genom sorlet
till djupet af mitt bröst.

Jag såg mig om, du var det,
min dröm från Donaus strand,
och på min skullra såg jag
din lilla fina hand!
Hur öfverraskad stod jag,
hur lycklig denna stund:
den lilla handen förde
jag tyst intill min mun.

Till ett café vi gingo
och där din bild jag såg
sig spegla nu i Seinens
som förr i Donaus våg;
orangeblommor föllo
från träden på oss ned,
där vår likör vi sögo
alt på parisersed.

»Och sången, ni förlorat?» —
jag mins din skälmska min,
då jag till svar blott tryckte
din hand, så len och fin.
Hur mycket skulle jag ej
i sången yppa dig:
du läste i mitt öga
och godt förstod du mig.

»När nästa gång vi träffas
jag väntar eder sång

och denna gång min väntan
 helt visst blir mindre lång?»
 Så föllo dina ord sig,
 de ljödo som musik
 och i mitt bröst en åder
 sprang upp så varm och rik.

Men ödet kom omutligt —
 det kom som åskans slag —
 och kallade mig fjärran
 ifrån Paris en dag.
 Bland nordens snö och isar
 jag diktar på min sång....
 Viel-liebchen! ges det mera
 för oss en nästa gång?

Och dock, kanske vi ofta
 i tanken mötas än — — —
 Så flyg du sångens dufva
 till mina drömmars vän
 och hviska där: »viel-liebchen,
 se där hans hjärtas sång:
viel-liebchen, om vår väntan
 än blefve evigt lång!

Som tvänne mandlar bundos
 af samma skal en dag,
 så mötas i *det* ordet
 ock våra hjärtans slag;

fast år förgå, skall säkert
i drömmen mången gång
det ljuda än, likt toner
ifrån en älskad sång!»

Einis sånger.

Ack, hvad skall jag honom svara?

Ut jag måste, ut att andas,
ack, jag är så trött och matt:
första gången i min lefnad
ej en blund jag fått i natt.

Tusen tankar i mitt hufvud
nu sig korsa — ej jag vet
om af ångest nu jag darrar
eller af lycksalighet.

Ack, hvad skall jag honom svara,
då vi se hvarann i kväll?
har jag mera rätt att neka
göra honom lugn och säll?

Hela natten har jag grubblat
och när dagens sol går opp
än mitt arma hjärta hyser
ömsom fruktan, ömsom hopp.

Skall han hela lifvet hålla
trofast hvan han lofvat har
eller skall jag engång finna
har jag blott hans leksak var?

Se hur alla dimmor skingras,
alla mörka skuggor fly
och i solens strålgång börjar
dagen åter härlig gry. —

Kom och fyll mitt unga hjärta,
glada, morgonfriska hopp!
Ack, i afton vill jag lofva
blifva hans till själ och kropp!

Ensam ej mera.

Ensam jag står i den villande världen,
ensam som fågeln på svallande haf
ser jag hur böljorna rundt kring mig slitas
och huru mången de störta i kvaf.

Ensam jag stått från min tidiga barndom,
aldrig jag kallat en fader vid namn,
aldrig en moder ömt har mig slutit
värmande, skyddande uti sin famn.

Ej ens en broder jag egt vid min sida
bjudande trofast ledning och tröst,
och i min sorg jag aldrig fått luta
mig mot ett systerligt ömmande bröst.

Hur efter kärlek dock jag har trängt!
Ingen min längtan, den glödande, såg.
Ensam jag stått i den villande världen,
ensam som fågel på svallande våg.

Ensam ej mer dock! han har ju svurit
heligt att trofast hålla mig kär;
sluten intill hans älskande hjärta
ensam nu mera icke jag är!

Ensam ej mera! i mina tankar
är han hos mig hvar dag och hvar natt,
fastän för ingen jag yppar min kärlek,
gömmer i tysthet för världen min skatt.

Alt som jag hittills dolt i mitt hjärta,
alla de känslor, jag däri stängt in,
alt som ej hittills fått luft får jag skänka
öppet och varmt nu åt älsklingen min.

Så som en kvinna blott kan det, jag gifver
alt hvad hans lycka kan önska af mig,
alt må han taga, alt vill jag offra,
blott jag med sällhet kan smycka hans stig.

Ensam ej mera jag står uti världen,
han är mitt lif, min värld och mitt alt
och uti honom föräldrar och syskon
älskar mitt hjärta hundradefallt.

Ack, vid hans famntag alt annat jag glömmar,
trycker mig tätt till hans trofasta bröst,
känner det djupt att han ej mig bedrager,
lika mig älskar till lefnadens höst.

Hvarje min tanke, hvarje min känsla
därför, min vän, vill jag yppa för dig,
klar som en källa min själ skall dig låta
skåda hvart grand uti botten af sig.

Tryck mig då åter ömt till ditt hjärta,
låt mig få lycklig jubla igen:
ensam med dig är jag mer icke ensam,
ack, ty en värld har i dig jag, min vän!

Din vill jag blifva, hur ödet än hotar,
din skall jag blifva i lif och i död.
Aldrig, jag vet det, du ensam mig lämnar,
trofast vi dela så lycka som nöd.

När allt är tyst och stilla.

När allt är tyst och stilla
och dagens arbete slut,
då stämma vi möte, vi båda,
hålst för en flyktig minut.

Vi våga ej länge dröja,
man noga på oss håller vakt,
och hvarje sekund vi veta
att därför taga i akt.

Ej mycket hinna vi språkas,
men ack, i min kyss du får
hvad innerst mitt hjärta gömmer,
och du det så väl förstår.

Ack, som en ros vid ditt hjärta
jag då får dofta en stund!
Du sagt att den doften dig omger
ännu i nattens blund.

Den följer dig sen hela dagen,
tills åter dess arbet' är slut
och åter din ros får dofta
hos dig en lycklig minut!

III

TYSK EROTIK

I FRI BEARBETNING

TYSK EKOTIK

Ack, säg det ickel

Ack, säg det icke, jag ber dig,
säg ej att du älskar mig,
jag vet det redan och du vet
också att jag älskar dig.

Du läst det uti mina ögon,
jag på din stämman det hört
och ren sen länge tillbaka
min hjärtefrid det stört.

Du äger ej lof att mig älska,
jag ock dig ej älska får,
så låt oss då tysta bära
uppå vårt hjärtesar.

Så länge du intet säger,
jag ännu det hoppet när
att alt blott en dröm, en ljuffig
försvinnande villa är.

Men hör jag dig engång hviska
det ordet med smekande röst,
då vet jag, jag kan icke annat
än kasta mig till ditt bröst.

Jag vet det, från denna stunden
då har jag ej annat val
och dag och natt skall jag täras
af aggande samvetskval.

Håll därför inne med ordet,
säg aldrig du älskar mig
och af mitt innersta hjärta
jag därför skall älska dig!

Vår.

Vårluft och sång af lärkor,
sol öfver bärg och dal,
sippor och vifvor på tufvan,
dofter från björk och al —
jag och min kära, vi båda,
tysta vi vandra hand uti hand,
sol i hjärta och öga,
sol öfver sjö och land.

Nännas ej mycket tala,
låta naturens fröjd
strömma i våra hjärtan
rikligt från dal och höjd;
högt vi till slut dock jubla
»min blott är du och din blott är jag!»
Sol och kvitter och vårluft
höja vårt hjärtas slag.

Evigt hvarann vi äga!
Himlen är klar och blå,
lärkorna kvittra, mot stranden
vattrade vågor slå
och uti salig tystnad
vandra vi åter på samma vis;
änglar synas mig öppna
porten till paradiset.

Min hela lefnad må vittna.

Ett ord jag ville finna,
som öfvertygade dig
hur varmt, hur innerligt älskad
du likväl är af mig.

I en ring af gull jag ville
det ordet rista in,
att ständigt du skåda kunde
hur helt jag dock är din.

Men ord och ringar ej kunna
nog vittne bära om mig.
Min hela lefnad må vittna,
hur högt jag älskar dig!

Nog.

O hjärta, fullt af oro,
dock engång stilla blif
och himlens klara vilja
dig tåligt undergif.

Du ser det tydligt skrifvet:
han måste lämna dig!
och du är dömd att vandra
allena dyster stig!

Din kärlek kanske aldrig
han ännu rätt förstått
och aldrig har din smärta
han ännu skåda fått.

Hvad gör det dock, blott honom
du glädje gett en gång,
du vid det minnet lida
förmår din lefnad lång.

Ack, honom du din trohet
för hela lifvet gett
och det är nog, mitt hjärta,
att himlens gud det sett!

Nej, du haft orätt.

Ja, du har rätt, ren förr än vi
hvarandra funno var beslutet
att vårt förbund det skulle bli
af ödets hårda makter brutet.
Jag mins hur hviskande du ömt
har kallat mig din ljufva maka
och hvilka himlar jag mig drömt —
nu tar med ens du alt tillbaka.

Dock, du har rätt! du ångrar dig
och skyr att mer vår skuld förstora,
men ack, hur kan jag tänka mig
att värkligt dig jag skall förlora?
Nej, bryt ej än, ej steget ut
du taga må att från mitt hjärta
dig slita lös! engång till slut
för sent du ångrar det med smärta!

Dock, du har rätt! — men vårt förbund
ett brott man må det nämna vilja,
vi därför nog dock i den stund
få böta, när man oss skall skilja.
Ack, under mina kyssar då
begraf din oro och din ånger!
All världen än vi glömma må
som förr så många, många gånger!

Nej, du har rätt! ack, gå blott, gå!
Så kort vår lycka ödet mätit:
dig glömma skall jag ej förmå,
då länge ren du mig förgätit!
Lef väl och plikten trogen blif!
Jag skall vår kärlek trogen blifva
och hvarje droppe af mitt lif
än åt dess minne vill jag gifva.

Ja, du har rätt! du går — du går,
men ack — — vid dörren än du dröjer —
en blick ännu — — hur hjärtat slår!
hvad tveksamhet den blicken röjer!
Du störtar åter fram till mig,
din arm du kring min midja sträcker
och ack, med kärlek innerlig
mitt ansikte med kyssar täcker.

Hvad lefva är hon ännu aldrig funnit.

Hur öfvergifvet, bittert jag har gråtit
hur heta tårar hafva nu ej runnit,
i hvilket än ej anadt djup af smärta
min hela varelse jag nedsänkt funnit!

Men ack, en tid jag haft, då detta hjärta
i sällhet utan like hänfördt brunnit,
då bröstet hotats att af lycka sprängas
och höjden af all jordisk fröjd jag vunnit.

Jag klagar ej! ty den, för hvilkens kinder
ej bitter smärtas heta tårar runnit
och hvilkens bröst ej jubel hotat spränga,
hvad *lefva* är hon ännu aldrig funnit!

INNEHÅLL:

Fosterlandet.

	Sid.
Vid kröningsfesten den 17 oktober 1888	3
Stormen i Finland 1890	9
Nöd	16
Den 13 maj 1848	23
Vårt land d. 13 maj 1898	28
Till Z. Topelius	31
Ljus åt vårt folk	37
Ljus är tändt	39
Piukala	44
Vid studenthusets tjugufemåriga jubileum	46
För Finlands Israel	50
Den 1 maj 1893	56
Arbetare	58
Hell toner er	63

Ur lifvet.

En julsång	67
Kristendom	69
Mannen vid vägen	75
Julefrid	77
Marknaden	82
Den burstna ringen	87
Blomsterflickan	90

	Sid.
Sjömansbruden	92
Ladugårds-Maja	94
På sidan	97
Den blinda modern	100
Vårtagna	102
Skogfången	106
Den bedragne	113
Isbränna	116
Farväl	117
Nya tider vänta	120
Vaggsång	123
Hafvet	126
På Mälurvåg	129
Vårsyn	132
»Viel-liebchen»	135
<i>Einis sånger:</i>	
Ack, hvad skall jag honom svara	140
Ensam ej mera	142
När allt är tyst och stilla	145

Tysk erotik i fri bearbetning.

Ack säg det icke	149
Vår	151
Min hela lefnad må vittna	153
Nog	154
Nej, du haft orätt	156
Hvad lefva är hon ännu aldrig funnit	158

Af samma förf. har förut utkommit:

Dikter

Helsingfors 1881. K. E. Holms förlag.

»Med rik och kraftig diktion och en förkärlek för mörka färger har O. M. Reuter i sina »Dikter» återgett intryck ur värligheten, särdeles den yttre naturen».

C. G. Estlander
i »Finland i 19:de seklet».

»Dessa sånger äro särdeles tilltalande genom sin hjärtliga stämning, sina osökta, enla uttryck, sin uppriktiga och sanna känsla. — Äfven för det lif som skiftar och brusar ute i världen har förtattaren ett öppet och intresserad öga. — Dessutom finnas ännu många stycken af en glad och frisk realism, med ämnen ur folklifvet. — Läsaren skall i hr Reuter göra bekant-
skap med en författare med god poetisk begåfning, varm känsla och öppen blick för lifvet samt en mogen värsbildning. Det är något objektivt i hans åskådning, hvilket åt de flesta af hans dikter ger ett intryck af sanning och uppriktig känsla, då däremot den reflekterande sentimentaliteten så godt som ej alls i dem finner någon plats. Detta *värkliga* lif, som sålunda finnes i hans diktning, ger anledning att hoppas att denna samling ej skall blifva den sista».

Helsingfors Dagblad 1881.

»Hans diktning utmärker sig genom en liflig och kärleksfull iakttagelse af naturen. — -- Men denna öppna blick för dess evigt underfulla väsen sträcker han ock till människolifvet och hjärtats värld, som upplåter för honom många intressanta och ganska djupa förhållanden».

Finsk Tidskrift 1881.

»Epäilemättä hra Reuter on maamma viime vuosina esiintyneistä ruotsinkielisistä runoilijoista alkuperäisin, ja syy tähän lienee haettava siitä seikasta että hra Reuter on ainoa, jossa nähtävästi huomaa taipumuksen uuteen, nykyään melkein koko Europan kirjallisuudessa ilmestyvään realismiin, kuten sitä suuntaa nimitetään, jossa haaveilematta korkeimmissa ilmoissa katselee ja käsittää kaikkia oloja luonnonmukaisuuden kannalta, ja niinmuodoin kirjallisille tuotteilleen saavuttaa selvemmän, yksinkertaisemman kuvan luonnon ja elämän kaikista suhteista, vaikkapa se usein halveksii tarpeellisimmankin ihanteellisuuden vaiipan luomista kuvaelmiinsa. Jo siihen katsoen että tämä suunta kirjallisuudessa, jonka terveellistä vaikutusta kaikissa tapauksissa ei voi kieltää, hra Reuterissä on maamme saanut ensimmäisen edustajansa, täytyy hänen runokokoelmalleen myöntää tavallista suurempi merkitys. Lempeä rakkaus korkeimpiin voimiin ja isänmaahan hehkuu sitä paitsi kaikissa hänen sepittämässään kappaleissa.

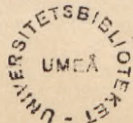
W. Söderhjelm
i Valvoja 1882.

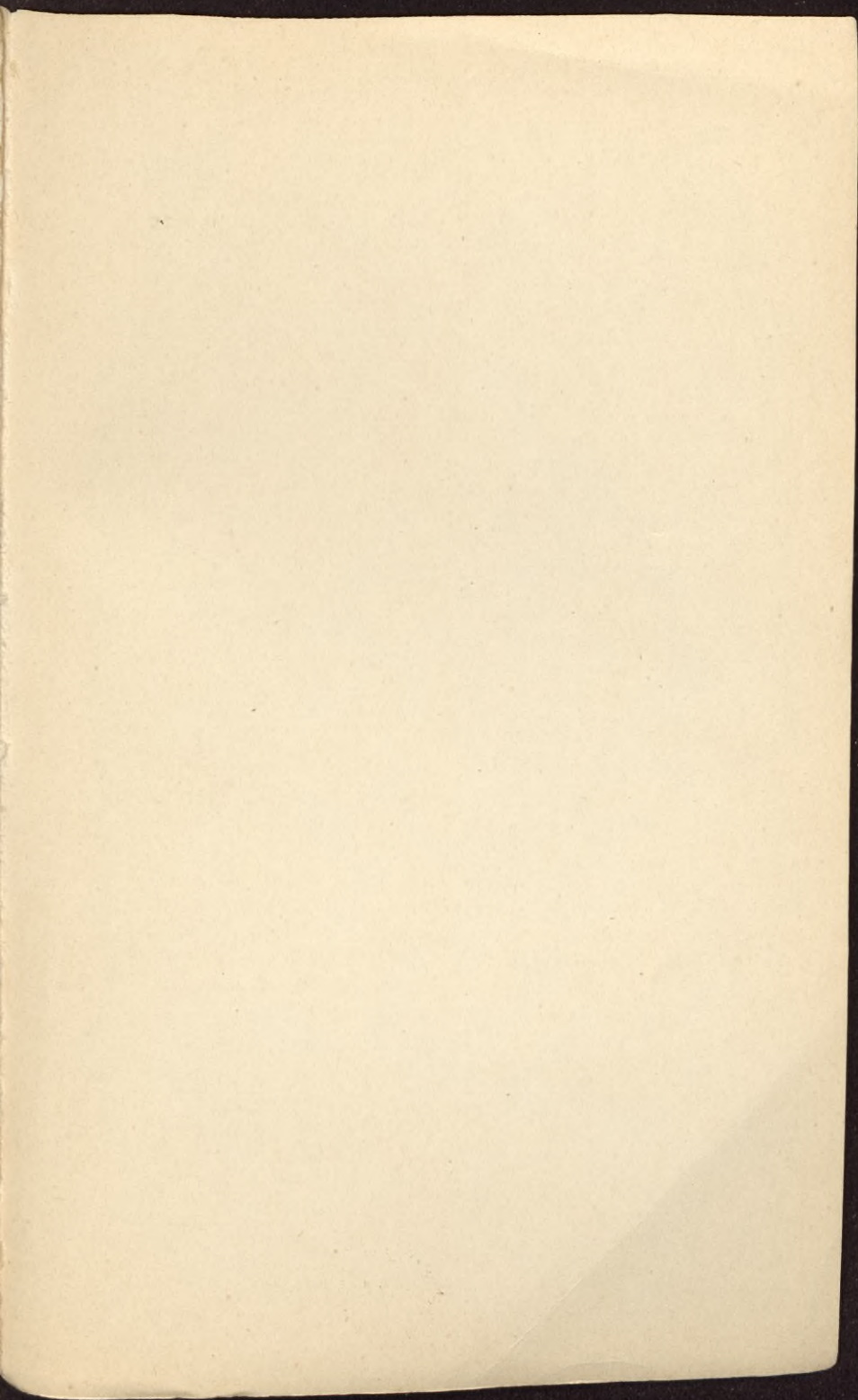
Karin Månsdotters Saga.

Helsingfors 1880. K. E. Holms förlag.

»Karin Månsdotters saga» ger oss icke blott hufvuddragen i hennes lefnad från vaggan till grafvens rand, utan utvecklar, steg för steg och genom en sorgfällig motivering, i hjältinnans inre en hänförelse, som under pröfningen klarar till ett medvetande om hennes lefnadskall. — — Med ädel håg har diktaren uppfattat hennes känslor, under det hon förvandlas från hängifven älskarinna till en trofast och försakande maka, och med en oförneklig formtalang förstår han att väcka dem äfven hos läsaren».

W. Bolin
i »Finsk Tidskrift» 1881.

25-